

UNIVERZITA KARLOVA
KATOLICKÁ TEOLOGICKÁ FAKULTA
Katedra církevních dějin a literární historie

Petr Sodomka

**P. František Xaver Mimra (1886–1952),
venkovský farář a mučedník**

Diplomová práce

Vedoucí práce: doc. PhDr. ThLic. Marek Šmíd, Ph.D. et Ph.D.

Praha 2024

Prohlášení

1. Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracoval samostatně a použil jen uvedené prameny a literaturu.
2. Prohlašuji, že práce nebyla využita k získání jiného titulu.
3. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne 30. listopadu 2023

Petr Sodomka

Bibliografická citace

P. František Xaver Mimra (1886–1952), venkovský farář a mučedník [rukopis]: diplomová práce / Petr Sodomka; vedoucí práce: doc. PhDr. ThLic. Marek Šmíd, Ph.D. et Ph.D. -- Praha, 2024. -- 82 s.

Anotace

Diplomová práce se zabývá životním příběhem faráře Františka Xavera Mimry, který prožil téměř celou dobu své kněžské služby ve farnosti Raná. Krátce popisuje jeho rodinu, studium a cestu ke kněžské službě. V ranské farnosti nejprve působil dva roky jako kaplan. Na vlastní žádost v roce 1915 odešel do farnosti Dolní Újezd, kde strávil šest let. V roce 1921 se vrátil do farnosti Raná jako farář. Ve farnosti prožil třicet let svého života, během kterých se staral o kostel, faru a především o duchovní život svých farníků. Jeho působení v ranské farnosti přerušilo v roce 1949 jeho zatčení a následující vykonstruovaný soudní proces, v němž byl odsouzen ke třem letům vězení. V roce 1952 byl s nalomeným zdravím propuštěn, avšak po několika měsících na následky věznění zemřel.

Klíčová slova

František Xaver Mimra; farnost Raná; komunismus; katolická církev; politické procesy; Československo; perzekuce kněží

Abstract

The diploma thesis deals with the life story of priest František Xaver Mimra who spend almost the entire period of his priestly service in the parish of Raná. It briefly describes his family, studies and his path to priesthood. At first, he worked as a chaplain in the Raná parish for two years. Later, in 1915, at his own request he left for the parish of Dolní Újezd where he spent six years. In 1921, he returned to the Raná parish as a parish priest. For thirty years he lived in the parish taking care of the church, the rectory and, above all, inspiring encouraging the spiritual life of his parishioners. His work in the Raná parish was interrupted in 1949 by his arrest and the subsequent fabricated trial in which he was sentenced to three years in prison. In 1952, he was released, but because of his poor health, due to his imprisonment, he died a few months later.

Keywords

František Xaver Mimra; Raná parish; communism; Catholic Church; political trials; Czechoslovakia; persecution of priests

Poděkování

Především bych chtěl poděkovat docentu Marku Šmídovi za jeho vedení, vstřícnost, trpělivost a cenné rady v průběhu psaní této diplomové práce. Děkuji také své rodině za zázemí, trpělivost a podporu při psaní této práce.

Obsah

Úvod.....	11
1. Mládí a studium F. X. Mimry	13
1.1. Dětství a rodina	13
1.2. Studium.....	14
2. Počátky kněžské služby.....	16
2.1. Kaplanská služba v Rané	16
2.2. Kaplanská služba v Dolním Újezdu.....	17
3. Působení v ranské farnosti	19
3.1. Sdružení katolické mládeže a Orel	19
3.2. Výuka náboženství.....	23
3.3. Různé události.....	25
4. Zatčení, soudní proces a věznění	30
4.1. Zatčení, vazba a soud v Hlinsku	30
4.2. Soud v Praze	35
4.3. Vězení	42
5. Závěr života P. Mimry	45
5.1. Cerekvice nad Loučnou	45
5.2. Úmrtí a pohřeb	47
6. Soudní rehabilitace a odkaz P. Mimry	49
6.1. Soudní rehabilitace	49
6.2. Pamětní deska	51
6.3. Komunitní centrum P. F. X. Mimry.....	53
6.4. Literatura.....	55
Závěr	56
Seznam literatury	59
Přílohy	62

Úvod

Tato diplomová práce se zabývá životním příběhem čtrnáctého faráře ranské farnosti pátera Františka Xavera Mimry, narozeného dne 2. prosince 1886 v obci Plchůvky u Chocně. P. F. X. Mimra prožil téměř 30 let ze své čtyřicetileté kněžské služby ve farnosti Raná, kde byl v roce 1949 zatčen a odsouzen na základě smyšleného obvinění. Po třech letech věznění v několika věznicích a nucených pracích v uranovém dole byl s podlomeným zdravím v roce 1952 propuštěn. Ještě téhož roku dne 13. října v litomyšlské nemocnici zemřel.

Diplomová práce si klade za cíl zdokumentovat život P. F. X. Mimry s důrazem na jeho působení v ranské farnosti. Popisem událostí spojených s jeho zatčením a vězněním bych chtěl poukázat na nenávist nastupujícího komunistického režimu vůči katolické církvi a jeho celkovou zřůdnost. V neposlední řadě bych rád vyzdvihl Mimrovo celoživotní kněžskou službu a její mučednický závěr.

Vzhledem k tomu, že neexistuje žádná publikace popisující celý život P. F. X. Mimry, bylo nutné vycházet z mnoha různých pramenů, které popisují krátké útržky z jeho života. Především se jednalo o různé matriky, pamětní knihy, novinové články a další zdroje.

Důležitým zdrojem informací o působení P. Mimry ve farnosti byla *Knih pamětní pro Chrám Páně Ranskeg a Kronika – Dějiny a záznamy ze života farnosti ranské církve římskokatolické*, která je z větší části přepisem *Knihy pamětní*, ale autorem byla doplněna o různé poznámky, především o události po roce 1945, kterými *Pamětní kniha* končí.

Zdrojem informací k zatčení a soudnímu procesu byl strojopis, jehož autorem byl Josef Novák a kniha *Kvetoucí růže a plevel*, jejíž autorem byl P. Jaroslav Moštěk, který v ranské farnosti působil v letech 1953–1958. Oba zdroje popisují události velmi podobně, proto pravděpodobně vycházejí ze stejného zdroje. Informace od zatčení po propuštění doplňují a upřesňují úřední záznamy vyhledané v Národním archivu a Archivu bezpečnostních složek.

Kvalifikační práce je členěna do šesti kapitol. První kapitola popisuje období od Mimrova narození, studia na gymnáziu a v kněžském semináři až po vysvěcení na kněze. Druhá se věnuje jeho prvním krokům v kněžské službě v Rané a Dolním Újezdu. Třetí kapitola obsahuje události z třicetileté duchovní služby v ranské farnosti. Čtvrtá kapitola zachycuje Mimrovo zatčení, soudní proces a věznění. Pátá kapitola přináší události návratu z vězení, nemoc, odcházení a pohřeb P. F. X. Mimry. Závěrečná šestá kapitola se

nejprve zabývá soudní rehabilitací P. Mimry a dále popisuje události, které s P. Mimrou souvisejí a mají přesah až do dnešních dní.

Po vyhledání jednotlivých pramenů a literatury došlo nejprve k jejich analýze, zda obsahují relevantní informace pro tuto práci, případně odkaz na další zdroje informací. Po analýze byla provedena komparace zdrojů, které se vztahovaly ke stejné události a případné odchylky byly ověřeny v dalších zdrojích, pokud byly k dispozici. Práce chronologicky sleduje jednotlivé události od narození po úmrtí.

1. Mládí a studium F. X. Mimry

Kým člověk v životě je a jak se vypořádává s životními situacemi se formuje již při výchově v rodině. Dále je ovlivňován ve školách při studiích nejen tím, co se učí, ale také tím, jaké lidi při tom potkává. Proto je první kapitola této práce věnována tomuto období.

1.1. Dětství a rodina

K tomuto období Mimrova života nebylo možné sehnat mnoho historického materiálu, ale díky matrikám bylo možné alespoň ověřit základní data, jako je datum narození, rodiče a další.

Rodina Mimrových žila v malé obci Plchůvky¹ v těsné blízkosti města Choceň v okrese Ústí nad Orlicí. V současné době jsou Plchůvky částí města Choceň. Rodiče F. Mimry byli Václav Mimra z Plchůvek 25, narozený 20. února 1860, a Marie Mimrová, rozená Dočkalová, ze Srubů 46, narozená 29. ledna 1862. Byli oddáni 19. února 1884 v újezdském kostele svatého Víta farářem Janem Skalickým. Svědky byly Josef Mimra a Jan Dočkal, sourozenci snoubenců.² Václav Mimra měl tři sourozence, jejichž život byl rovněž zajímavý. Prvním byl bratr Msge. František Mimra, který působil nedaleko budoucího působiště P. Mimry v Krouně a později se stal proboštem v Litomyšli. Druhým bratrem byl Josef Mimra, který několik let působil jako ministerský rada ve Vídni. Třetím sourozencem byla sestra Marie Gonzága Mimrová, která byla řádovou sestrou v Bystrém u Poličky.

František Xaver Mimra měl čtyři sourozence – dva bratry a dvě sestry. Nejstarším byl Václav Mimra, rolník v Horkách u Chocně. Druhým bratrem byl Josef Mimra, který byl hned po studiích (1915) povolán do vojenské služby na italskou frontu během první světové války, kde 1. listopadu 1916 padl.³ Dalším sourozencem byla sestra Marie Tupcová, která převzala hospodářství po otci. U sestry Marie pracovala jeho druhá sestra Františka Mimrová.⁴

---

¹ Plchůvky (dříve Plchovky), ves v Čechách při levém břehu Orlice, hejtmanství a okres Vysoké Mýto, fara Újezd, pošta Choceň; 32 domů, 209 obyvatel (1890), železniční zastávka na trati Choceň-Meziměstí.- srov. *Ottův slovník naučný*. Devatenáctý díl. Praha: J. Otto, 1902. s. 919.

² Státní oblastní archiv v Zámrsku, Sběrka matrik Východočeského kraje, Farní úřad římskokatolické církve Újezd u Chocně, okr. Ústí nad Orlicí, sign. 3144, matrika O, 1851–1893. s. 211.

³ *Čech: politický týdeník katolický*. Praha: Antonín Schmitt, 23. 11. 1916. s. 7.

⁴ NOVÁK, Josef. *Tragédie ranského faráře P. Františka Xavera Mimry*. s. 2–3.

1.2. Studium

První vzdělání dohledatelné v získaných pramenech byla třítřídní obecná škola v Újezdě u Chocně, kam chodil tři roky. V září 1900, na doporučení ředitele obecné školy a údajně také na doporučení svého strýce P. Františka Mimry, nastoupil do klasického gymnázia v Hradci Králové, kde po osmi letech studia odmaturoval.

Vzhledem k dobrým studijním výsledkům chtěl pokračovat vysokoškolským studiem. Opět na doporučení svého strýce se rozhodl po maturitě v roce 1908⁵ vstoupit do bohosloveckého semináře v Hradci Králové.

V této době byl biskupem královehradeckým Josef Doubrava, který se narodil dne 29. února 1852 v Mníšku pod Brdy v chudé rodině krejčího a kostelníka Josefa Doubravy. Po obecné škole začal studoval piaristické gymnázium v Praze. Bydlel v konviktu, kde byla možnost ubytování pro chudé studenty gymnázií. Zde se seznámil například se Svatoplukem Čechem. Potom vstoupil do bohosloveckého semináře. Na kněze byl vysvěcen v červenci 1876.

V září nastoupil jako kaplan do Petrovic u Sedlčan a po roce jako administrátor do Dublovic. Psal různé odborné články. Později se vrátil ke studiu, v roce 1883 se stal doktorem teologie, rok učil církevní právo. V roce 1884 se stal vicerektorem a v roce 1890 rektorem kněžského semináře. Jelikož sám zažil při studiu individuální přístup, sám se snažil o totéž.

Po smrti biskupa Edvarda Brynychy byl 9. února 1903 císařem jmenován královehradeckým biskupem, což potvrdil papež Lev XIII. 22. června 1903. Na biskupa byl vysvěcen 29. června 1903. V roce 1905 se do Hradce Králové na jeho pozvání vrátili jezuité, kteří se snažil o obnovu katolické víry.

Přestože byl Doubrava loajální císaři a byl dokonce jmenován pairem do říšské sněmovny, zajímal se během první světové války spíše o konkrétní osudy lidí. Jmenování do sněmovny přijal právě proto, aby mohl pomáhat českému národu a podpořit snahy o ukončení války. V roce 1918 podpořil deklaraci, která požadovala samostatný český stát. Při vyhlášení Československé republiky nechal v diecézi sloužit bohoslužby na poděkování za konec války a vznik republiky.

V roce 1918 byl Doubrava jmenován administrátorem pražské arcidiecéze. V této době musel mimo jiné řešit modernistické hnutí – Jednotu katolického duchovenstva,

---

⁵ BRTNICKÝ, Ladislav, Antonín MEJSTRÍK, František TERŠL a Státní gymnasium (Hradec Králové, Česko). *Památník gymnasia královehradeckého: na oslavu otevření nové budovy a sjezdu bývalých žáků vydal Slavnostní výbor*. V Hradci Králové: Státní gymnasium, 1927. s. 213.

kteře vedl Jindřich Šimon Baar. Toto hnutí se snařilo o reformu cířkve v moderní době, aby byla pro lidi srozumitelnější. Utvořily se v něm dvě skupiny, umířněnější se snařila nechat všechny změny schválit biskupy a papeřem, ale druhá radikálnější nečekala na vyjednávání a chtěla poslat okamžitě delegaci k papeři a tam prosadit své požadavky. Josef Doubrava umířněným reformám nebránil, ale byl proti radikálním požadavkům. Z radikální větve vznikla Církev československá.

Josef Doubrava byl také velkým podporovatelem a sběratelem umění. Svoji celou sbírku věnoval městu Hradec Králové. Na Hlinecku nechal postavit Myslivnu u Vortové, kde trávil mnoho času. Biskup Josef Doubrava zemřel 20. února 1921. Měl okázalý pohřeb, kterého se zúčastnilo tisíce lidí a byl pohřben v Hradci Králové – Pouchově. Jeho přáním bylo, aby byla přestavěna královéhradecká katedrála a jeho ostatky tam byly přeneseny.⁶

V semináři s F. X. Mimrou studoval také jeho vzdálený příbuzný a jmenovec František Saleský Mimra.⁷ Po čtyřech letech studia byli 14. července 1912 oba vysvěceni na kněze⁸ tehdeřším královéhradeckým biskupem Josefem Doubravou. Primiční mři svatou P. František X. Mimra slouřil o den později 15. července 1912 v Hradci Králové.⁹

---

⁶ PAVLÍČEK, Tomáš. Biskup Josef Doubrava (1852–1921): Jeho podíl na výchově kněři v Čechách a vztah k nové Československé republice, Přednáška ve farnosti Raná 27. 1. 2019.

⁷ NOVÁK, Josef. Tragédie. s. 2.

⁸ Catalogus alphabeticus personarum et locorum in dioecesi episcopali Reginae-Hradecensi, continens clerum in cura animarum expositum anno, ročník 1913. s. 208.

⁹ NOVÁK, Josef. Tragédie. s. 2.

2. Počátky kněžské služby

Prvním působištěm P. Mimry byla farnost Raná, kam v roce 1912 nastoupil jako kaplan zdejšího faráře Josefa Elitzera. Farnost se stala nejen jeho prvním působištěm v kněžské službě, ale kromě šestiletého působení v Dolním Újezdě také působištěm celoživotním.

2.1. Kaplanská služba v Rané

Dnes již jen můžeme spekulovat, jaké důvody vedly biskupství k umístění P. Mimry do farnosti Raná. Josef Novák, autor strojopisu o P. Mimrovi, nastiňuje možnost, že na umístění P. Mimry v Rané měl určitý podíl jeho strýc, který několik let působil v sousední krounské farnosti.¹⁰ Do ranské farnosti nastoupil 10. září 1912 jako devátý kooperátor¹¹ v řadě.¹²

Z kaplanského působení v ranské farnosti jsou v *Knize pamětní pro Chrám Páně Ranskeg* pouze dvě zmínky. První v seznamu kooperátorů s osobními úředními informacemi, kde je při jeho odchodu do Újezdu poznámka od P. Josefa Elitzera, že byl P. Mimra velice dobrý kazatel.

Druhá zmínka je z dění ve farnosti v roce 1913 o procesí na Chlumek. „*Na svátek navštívení Panny Marie šlo odtud velmi četné procesí na Chlumek pod vedením vp. Mimry.*“¹³

---

¹⁰ NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 2.

¹¹ kaplan

¹² Seznam kooperátorů ranské farnosti:

1. Josef Peřina (1890–1892) – nar. 9. ledna 1866 ve Zvíkově u Nechanic, vysvěcen 25. září 1890. V roce 1898 odpadl ke starokatolíkům, přesto na něho farníci rádi vzpomínali.
2. Jan Kostkan (1892–1897) – nar. 15. prosince 1865 v Čáslavi, vysvěcen 17. července 1892.
3. Václav Antonín Oliva (1897-1901) – nar. 23. března 1870 v Třeboníně u Čáslavi, vysvěcen 25. července 1893.
4. František Zrzavecký (1901–1903) – nar. 28. března 1873 v Okrouhlických Dvořácích u Německého (Havlíčková) Brodu, vysvěcen 25. července 1896.
5. Augustin St. Jonáš (1903–1904) – nar. 2. srpna 1879 v Brtnici u Jihlavy, vysvěcen 26. července 1903. Odpadl od katolické církve k československé a oženil se.
6. František Strnad (1904–1908) – nar. 26. října 1877 ve Slatiňanech, vysvěcen 20. července 1900. Z Rané odjel do Ameriky, kde byl ve státě Pensylvánie farářem.
7. Josef Bařa (1908–1910) – nar. 10. srpna 1885 ve Lhotě u Skutče, vysvěcen 12. července 1908. Byl dobrým hudebníkem a divadelním režisérem, údajně odešel do Ameriky, kde působil nadále jako kněz.
8. Tomáš Pokorný (1910–1912) – nar. 18. prosince 1887 ve Vídni, vysvěcen 10. července 1910. Byl dětmi oblíbeným učitelem. Za první světové války byl vojenským kurátem.

Srov. *Knih pamětní pro Chrám Páně Ranskeg*. s. 170–174.

¹³ *Knih pamětní pro Chrám Páně Ranskeg*. s. 440.

V ostatních pramenech je pouze informace, že na Rané v tomto období působil. V ranské farnosti jako kaplan strávil P. Mimra dva roky.

2.2. Kaplanská služba v Dolním Újezdu

Na základě své žádosti, které bylo 1. ledna vyhověno, odešel P. Mimra 13. ledna 1915 do Dolního Újezdu.¹⁴

V Dolním Újezdu zastihlo P. Mimru vypuknutí první světové války, která započala tím, že Rakousko-Uherko vyhlásilo válku Srbsku dne 28. července 1914. Důvodem vyhlášení války bylo zavraždění habsburského následníka trůnu Františka Ferdinanda d'Este a jeho manželky Žofie Chotkové v Sarajevu dne 28. června 1914. Na začátku všichni doufali v rychlý lokální konflikt a netušili, že se z něho vyvine dlouhá zákopová válka. Po vyhlášení války se na stranu Srbska dne 29. července 1914 postavilo Rusko. Dne 1. srpna 1914 následovalo vyhlášení války Německa Rusku, dne 3. srpna Francii. Velká Británie vyhlásila dne 4. srpna 1914 válku Německu, 5. srpna Černá Hora Rakousko-Uhersku, 6. srpna Srbsko Německu a Rakousko-Uhersko Rusku, 8. srpna Černá Hora Německu. Následovalo 12. srpna vyhlášení války Francie Rakousko-Uhersku a následující den Velká Británie Rakousko-Uhersku. Dne 23. srpna se přidalo Japonsko na stranu Dohodových mocností (Velká Británie, Francie a Rusko) a po boku Ústředních velmocí (Rakousko-Uhersko a Německo) se přidala Osmanská říše. Tímto se ocitl celý svět ve válce.

Papež Pius X. varoval již 2. srpna 1914 před rozšířením konfliktu, se kterým nesouhlasil. Pravděpodobně již na počátku konfliktu zaslal dopis rakouskému císaři Františku Josefovi I., aby zabránil válce, i když považoval válku proti Srbsku za spravedlivou. Na žádost rakousko-uherského vyslance o požehnání zbraní pro tuto válku papež údajně odpověděl: „Řekněte císaři, že nežehnám ani válce, ani tomu, kdo jí chtěl. Žehnám míru!“ Po apelaci vyslance zda by mohl požehnat alespoň císaři, Pius X. odpověděl: „Mohu jen prosit Boha, aby mu odpustil. Císař může být rád, že se nedočkal od Kristova vikáře prokletí.“¹⁵ Do této války narukovalo za Rakousko-Uhersko také mnoho českých vojáků.

Během působení P. Mimry v Dolním Újezdě narukoval do světové války jeho bratr Josef Mimra. Stalo se tak během studia na stejném gymnáziu v Hradci Králové, kde

---

¹⁴ *Kniha pamětní pro Chrám Páně Ranský*. s.174; Čech, 2. 2. 1915. s. 4.

¹⁵ ŠMÍD, Marek. *Vatikán a první světová válka*. s. 14–17.

studoval P. Mimra. Narukoval ze sedmého ročníku v říjnu 1915 k 98. pluku. Po jednom roce na vojně 1. listopadu 1916 padl na bojišti u Sela v Přímoří v 9. sočské bitvě.¹⁶

Po válce v novinovém článku *Vyhledají a zatknou provinilého žida?* z 5. března 1919 P. Mimra popisuje zacházení s českými vojáky na frontě některými veliteli, především židovským nadporučíkem Engelmannelm. Podle deníku bratra P. Mimry Josefa tento nadporučík mučil především české jednoroční dobrovolníky, které hlásil nadřízeným jako zrádce. Jednou nechal potrestat Josefa Mímru za to, že se rozdělil se zmučenými vězni o svoji konzervu. P. Mimra se podivuje nad tím, že tento nadporučík nebyl za svoje činy z války nijak potrestán.¹⁷

Nebyl mu lhostejný ani osud českých vojáků, kteří se během války dostali do zajetí, a po válce se ještě nevrátili domů. V článku *Život našich českých zajatců je dosud hořký!* v časopisu *Čech* z 6. května 1919 vyzývá vládu, aby věnovala více úsilí tomu, aby se váleční zajatci, a to převážně invalidé, mohli vrátit do své vlasti, za kterou věrně bojovali. Šlo především o zajatce v Itálii a Velké Británii, kteří ze zajetí posílali dopisy, že trpí hladu a žádají alespoň o jídlo. Vládě vyčítá, že se chová stejně bezcitně jako monarchie.¹⁸

Dne 13. dubna 1919 měl P. Mimra kázání v ranském kostele, kam byl pozván na svěcení nové křížové cesty. Křížovou cestu posvětil s dovolením biskupa Josefa Doubravy a P. Josefa Elitzera P. Matěj Schreiber, kvardián kapucínského kláštera v Chrudimi. Autorem křížové cesty byl malíř František Motyčka z Litomyšle.¹⁹

Z jeho vlastního vyjádření v Pamětní knize ranské farnosti vyplývá, že byl v Újezdě spokojený.

---

¹⁶ BRTNICKÝ, Ladislav, Antonín MEJSTŘÍK, František TERŠL a Státní gymnasium (Hradec Králové, Česko). Památník gymnasia královéhradeckého: na oslavu otevření nové budovy a sjezdu bývalých žáků vydal Slavnostní výbor. V Hradci Králové: Státní gymnasium, 1927, s. 58.; *Čech*, 23. 11. 1916. s. 7.

¹⁷ *Čech*, 5. 3. 1919, s. 7.

¹⁸ *Čech*, 6. 5. 1919, s. 7.

¹⁹ *Kronika – Dějiny a záznamy ze života farnosti ranské církve římskokatolické*. Zpracováno 1985.

3. Působení v ranské farnosti

Do ranské farnosti P. Mimra přišel z Dolního Újezdu 1. září 1921 jako čtrnáctý farář ranský²⁰ od zřízení farnosti v roce 1786 a zároveň do dnešní doby (2023) také poslední. Po P. Mimrovi následovali pouze administrátoři a administrátoři excurendo.

Jeho předchůdcem ve funkci faráře byl P. Josef Elitzer, u kterého sloužil po vysvěcení jako kooperátor. Jeho přímým předchůdcem ve správě ranské farnosti byl její administrátor P. František Solnička, narozený 17. dubna 1882 ve Staročernsku u Pardubic, vysvěcen byl v roce 1906 v Hradci Králové. Na Rané působil od 1. prosince 1920 do 1. září 1921. Podle zápisu v pamětní knize zapsaném P. Mimrou usiloval o místo faráře na Rané P. Solnička, ale biskupství si vybralo P. Mimru.²¹

3.1. Sdružení katolické mládeže a Orel

Vzhledem k tomu, že P. Mimra během svého kněžského působení podporoval katolické spolky Sdružení katolické mládeže a Orel, věnuje se tato podkapitola těmto dvěma sdružením v Rané a to nejen během působení P. Mimry.

Kdy přesně bylo Sdružení katolické mládeže v obcích ranské farnosti založeno se nepodařilo zjistit, v pamětních knihách se o tom nepíše. Z článků v časopise *Dorost* lze dohledat, že po první světové válce došlo k obnovení činnosti sdružení. Z uvedeného vyplývá, že muselo existovat již před válkou, když došlo k jeho obnově.

V obci Mrákotín došlo k obnovení sdružení již v průběhu roku 1919. Z článků v *Dorostu* se dozvídáme, že již 24. srpna 1919 toto sdružení hrálo divadelní hru *Černé*

---

²⁰ Posloupnost farářů od zřízení ranské farnosti v roce 1786:

1. Matěj Prokop (1787-1805) než byla dostavěna fara (1800) bydlel na Rané v hospodářském stavení patřícímu skuteckému děkanství, do nové fary se nastěhoval v roce 1801. Je autorem chronografu nade dvěmi fary: Marte regnante aDes pro paroCho hoC ereCta est. (MDCCC - 1800). (Překlad z latiny: V měsíci březnu toto sídlo pro faráře vystavěno bylo.)
2. Jan Horník (1805-1811) rodák z Jičina
3. František Springer (1813-?) zemřel 1817 jako administrátor v Krouně
4. Václav Dvořák (1817-?) nar. 14. září 1768 v Luži, vysvěcen 19. prosince 1793
5. Václav Hájek (1825-1839) vysvěcen 30. srpna 1807
6. Fratišek Müller (1839-1844) nar. 8. září 1780 v Rychnově, vysvěcen 23. srpna 1812.
7. Jan Nepomuk Salásek (1844-1856) nar. 28. září 1799, vysvěcen 24. srpna 1824.
8. Jan Křtitel Pařízek (1856-1861) nar. 17. ledna 1808 v Hrochově Týnci, vysvěcen 25. července 1835.
9. Josef Kvapil (1862-1871) nar. 29. ledna 1816 v Radimí, vysvěcen 25. července 1841.
10. Jan Vlach (1871-1885) nar. 23. ledna 1830 v Řídelci, vysvěcen 25. července 1855.
11. Antonín Procházka (1886-1894) nar. 5. října 1844 v Nové Pace, vysvěcen 14. července 1870
12. Antonín Bartoš (1894-1902) nar. 12. června 1855 v Hraštici, vysvěcen 10. července 1881
13. Josef Elitzer (1903-1920) nar. 8. srpna 1866 v Dolním Zárově, vysvěcen 14. července 1889.

²¹ *Knih pamětní pro Chrám Páně Ranskeg.* s. 158.

jezero.²² Dále se můžeme dozvědět, že původně byla tato skupina v Mrákotíně založena již 8. června 1911 a v tuto dobu měla dvacet dva členů.²³

V Kladně došlo k obnově sdružení pravděpodobně také již v roce 1919 vzhledem k tomu, že článek o obnově byl v čísle z 15. února 1920. V té době mělo sdružení v Kladně již dvacet členů.²⁴

Kladenské sdružení patřilo počtem k poměrně velkému, v roce 1921 mělo kolem šest set padesát členů.²⁵ Kladenští uspořádali 8. května 1921 okresní sjezd mládeže, kde se podle organizátorů sešlo až tři tisíce lidí. Během dopoledne měl kázání V. Chlumský a odpoledne měli proslovy Josef Novák a poslanec Josef Adámek.²⁶

V roce 1922 bylo zvoleno společné vedení Sdružení katolické mládeže a Orla, důvodem byla možnost lepší spolupráce obou organizací. Dozvídáme se také, že na schůze nechodilo mnoho členů a byli za to jednatelem napomínáni. Pro děti byla v rámci sdružení založena takzvaná Dětská besídka.²⁷

Řady mrákotínského sdružení v roce 1922 rozšířilo dvacet šest nových členů z Holetína. Tato skupina pořádala poměrně hodně divadelních představení. S podporou okresní organizace sdružení zorganizovali podle svých slov velkou Svatováclavskou slavnost. V tomto roce také došlo v Mrákotíně k založení Orla.²⁸

K obnově Sdružení katolické mládeže v obci Pokřikov podle článku z února 1923 došlo již před rokem a půl, tedy někdy v průběhu roku 1921. Jednatel sdružení Josef Bouška v článku vysvětluje důvody pomalého rozkvětu jejich skupiny. Důvodem podle jednatele bylo to, že v obci byl dříve založen Sokol než Sdružení katolické mládeže. Z tohoto důvodu bylo těžší získávat nové členy, kteří by se pravidelně scházeli. Dále si stěžuje na silné protikatolické nálady v obci. Ale všechny tyto těžkosti nakonec sdružení posílily. V prosinci 1923 hráli divadelní hru *Kříž u potoka* s velkou návštěvností.²⁹

Pokřikovská skupina nebyla příliš početná, v roce 1924 měla dvacet členů. Přesto, že jich nebylo mnoho a neměli ani vhodné místo pro scházení, scházeli se vcelku pravidelně a navštěvovali akce sousedních skupin.³⁰

---

²² *Dorost*, 1. 10. 1919. s. 15.

²³ *Dorost*, 15. 1. 1920. s. 110.

²⁴ *Dorost*, 15. 2. 1920. s. 142.

²⁵ *Dorost*, 15. 6. 1921. s. 275.

²⁶ *Dorost*, 1. 6. 1921. s. 263.

²⁷ *Dorost*, 15. 10. 1922. s. 29.

²⁸ *Dorost*, 15. 4. 1922. s. 220.

²⁹ *Dorost*, 15. 2. 1923. s. 173.

³⁰ *Dorost*, 1. 7. 1924. s. 298.

Ve Vojtěchově byla založena skupina Sdružení katolické mládeže 24. července 1921, jak bylo napsáno v časopise *Dorost* z června 1923, kde je krátce shrnuta činnost za tyto dva roky. Předseda skupiny Josef Bureš zmiňuje šest divadelních představení a jeden ples. Redakce časopisu na tuto činnost reaguje poznámkou: „*Pracujte více do hloubky: více sebevzdělání, méně zábavy a tance!*“³¹

Po dvou letech se objevuje další zpráva z Mrákotína. V roce 1921 došlo ke spojení místních skupin Sdružení katolické mládeže a Orla, ale později došlo opět k osamostatnění. Přesto obě sdružení nadále spolupracovala a některé akce pořádala společně.³²

Podle počtu nalezených článků³³ v časopise *Dorost* o kladenské skupině lze usuzovat, že minimálně před druhou světovou válkou byla velmi aktivní. Například organizovala odhalení pomníku padlých v Kladně³⁴ a okresní sjezd Sdružení katolické mládeže spojený s dožínkovou slavností v roce 1930. Někteří členové této skupiny patřili mezi eucharistiány, kteří se zavázali k tomu, že pravidelně budou přistupovat k eucharistii.³⁵

Množství článků za kladenskou skupinu v časopise Sdružení katolické mládeže *Dorost* bylo před druhou světovou válkou poměrně velké, ale podle kritiky jednoho ze starších členů sdružení, po válce nikdo do časopisu nepřispíval. Kritik vyzýval členy sdružení, aby místo besedování napsali nějaký článek o činnosti sdružení.³⁶

Článek v *Dorostu* z května roku 1946 dokládá to, že vojtěchovská skupina nepřerušila svoji činnost během druhé světové války. Dále se v tomto článku dozvídáme o tom, jak se P. Míra během tohoto období věnoval mládeži. Především pro sdružení pořádal hojně navštěvované nábožensko-výchovné přednášky. Sdružení také navštívilo rodiště P. Míry.³⁷

V červenci 1946 se ve Vojtěchově konala sešlost katolických spolků z okolí, na které se svým příspěvkem vystoupil také P. Míra.³⁸

Několik zpráv z vojtěchovské skupiny zveřejněných v *Dorostu* po válce³⁹ jasně dokládají fungování sdružení minimálně do roku 1948.⁴⁰

---

³¹ *Dorost*, 1. 6. 1923. s. 298.

³² *Dorost*, 15. 4. 1924. s. 227.

³³ Všechny dohledané články z časopisu *Dorost* jsou v Příloze 1 této práce.

³⁴ *Dorost*, 1. 9. 1925. s. 238.

³⁵ *Dorost*, 1. 12. 1930. s. 336.

³⁶ *Dorost*, 25. 2. 1932. s. 62.

³⁷ *Dorost*, 1946, číslo 10. (datum vydání není na exempláři čitelné, proto je uveden rok a číslo vydání) s. 4.

³⁸ *Pamětní kniha obce Vojtěchov*. s.158.

³⁹ *Dorost*, 1947, číslo 23-24. s. 355.

⁴⁰ *Dorost*, 1948, číslo 15. s. 180.

Totéž potvrzují záznamy ve vojtěchovské pamětní knize. Jeden informuje o uspořádání plesu v hostinci u Duchečků ve Vojtěchově dne 8. února vojtěchovskou skupinou.⁴¹ Další ze dne 7. března 1948 o divadelním představení *Boží mlýny*, které tato skupina sehrála.⁴²

Posledním dohledaným článkem o Sdružení katolické mládeže v obcích ranské farnosti je článek, ve kterém sdružení z Vojtěchova přeje P. Mimrovi k jeho 61. narozeninám:

*„Skupina SKM Vojtěchov přála a vyprošuje i dále svému duch. rádcovi vdp. F. X. Mimrovi, os. děkanu, bisk. notáři a faráři na Rané u Hlinska k jeho 61. narozeninám a jmeninám zdraví a požehnání v krásné činnosti.“*⁴³

V *Dorostu* nebyly nalezeny žádné články od skupiny z Rané ani v pamětních knihách a dalších pramenech se o ní nepíše, z čehož můžeme vyvodit, že samostatná skupina přímo z Rané nebyla, ale lze přepokládat, že mládež z Rané se angažovala ve skupinách v okolních obcích, především v té vojtěchovské.

Jednota Orel byla katolickou odpovědí na tělovýchovnou jednotu Sokol, která nebyla tolerantní vůči katolickým členům. Nejprve začaly vznikat jako součást Sdružení katolické mládeže již počátkem dvacátého století. Název Orel byl oficiálně vyhlášen 31. května 1909 na manifestačním křesťansko-sociálním sjezdu v Olomouci.⁴⁴ Od ostatních tělovýchovných sdružení se lišil zaměřením na celého člověka, nejen na tělo, ale i duši.⁴⁵

P. Mimra měl velký podíl na založení Jednoty Orel v obcích Oldřetice, Kladno, Pokřikov a Vojtěchov.⁴⁶ Ve Vojtěchově byl Orel založen 14. července 1929, zakladatelem byl poslanec Josef Adámek, starostou Josef Otava, vzdělavatelem P. Mimra.⁴⁷ Kdy byl založen Orel v Pokřikově není známo, ale již v roce 1926 určitě fungoval, jelikož se zde 24. května 1926 konalo cvičení.⁴⁸ Další cvičení se konalo v červenci 1928.⁴⁹ V Kladně byl Orel založen již v roce 1921, jak je zmíněno v článku kladenského Sdružení katolické mládeže.⁵⁰ Stejně jako jinde byli členy Orla převážně

---

⁴¹ *Pamětní kniha obce Vojtěchov*. s. 164.

⁴² *Pamětní kniha obce Vojtěchov*. s. 165.

⁴³ *Dorost*, 1948, číslo 3. s. 30.

⁴⁴ Historie Orla, dostupné online: <https://www.orel.cz/?ukaz=historie>, vyhledáno 10. 5. 2023.

⁴⁵ KADLEC, Jaroslav. *Přehled českých církevních dějin 2*. s. 248.

⁴⁶ NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 4.

⁴⁷ *Pamětní kniha obce Vojtěchov*. s. 64.

⁴⁸ *Pamětní kniha obce Pokřikova*, pořizena 1927. s. 80.

⁴⁹ *Pamětní kniha obce Pokřikova*, pořizena 1927. s. 84.

⁵⁰ *Dorost*, 1. 7. 1921. s. 300.

členové Sdružení katolické mládeže. Po roce 1948 byly oba spolky komunistickým režimem zrušeny a zakázány.

3.2. Výuka náboženství

Po vzniku Československé republiky v roce 1918 nebyla společnost katolické církvi příliš nakloněna, jelikož byla spojována s monarchií. Nejen církev, ale i jednotliví kněží byli často zesměšňováni a uráženi na různých schůzích, ve školách i v tisku.⁵¹ Zejména socialistická a liberální část veřejnosti byla silně zaměřena proti katolické církvi.

Po celou dobu svého působení na Rané P. Mimra vyučoval náboženství na školách spadajících do farnosti. Šlo o školy na Rané, Pokřikově, Kladně a Holetíně.⁵²

Římskokatolické náboženství v ranské škole určitě vyučoval od září 1923.⁵³ Ve školním roce 1934-1935 popisoval P. Mimra své neshody s tehdejším ředitelem ranské školy Oldřichem Svátkem. Od Mimrova nástupu v roce 1921 do tohoto roku neměli mezi sebou žádné rozepře. V tomto školním roce začal jeden z učitelů dětem zakazovat o polední přestávce návštěvu kostela. Za tohoto učitele se postavil i ředitel a zakázal v poledne pouštět školu i na oběd. P. Mimra podal stížnost přes biskupskou konzistoř na okresní školní výbor v Chrudimi. S jakým výsledkem není známo.⁵⁴

Během protektorátu bylo náboženství s určitostí vyučováno ve školním roce 1940-1941.⁵⁵ Po válce existuje zápis ve školní kronice o vyučování náboženství P. Mimrou ve školním roce 1947-1948.⁵⁶ V květnu 1952 ve školní kronice čteme o změně učitele římskokatolického náboženství z přeloženého P. Karla Kavříka na P. Václava Jakubce.⁵⁷ Ředitelé ranské školy se v kronikách nijak nevyjadřují k osobě P. Mimry, byl pouze zmiňován jako vyučující náboženství.

V pokřikovské škole P. Mimra začal vyučovat náboženství od svého nástupu v září 1921.⁵⁸ Ve školním roce 1924-1925 došlo k několika neshodám mezi P. Mimrou a ředitelem pokřikovské školy Stanislavem Formánkem. Při pětistém výročí smrti Jana Žižky připravovala škola oslavu, na které měly děti zpívat píseň „Kdož jste Boží bojovníci“. P. Mimra však zpěv této písně katolickým dětem zakazoval z důvodu, že je

---

⁵¹ KADLEC, Jaroslav, *Přehled českých církevních dějin 2*. s. 239.

⁵² *Kniha pamětní pro Chrám Páně Ranskeg*. s. 673.

⁵³ *Pamětní kniha obecné školy v Rané 1923–1939*. s. 3.

⁵⁴ *Kniha pamětní pro Chrám Páně Ranskeg*. s. 673.

⁵⁵ *Schulkronik – kronika, Šestitřídni obecná škola Raná*. s. 3.

⁵⁶ Tamtéž. s. 68.

⁵⁷ Tamtéž. s. 89.

⁵⁸ *Pamětní kniha – Obecná škola Pokřikov, založena 1919*. s. 14.

to píseň husitská a bolševická. Situace byla řešena s P. Mimrou a okresní školskou radou. Nakonec P. Mimra dětem do slavnosti zpívání písně nezakazoval. Další neshodou se stalo donášení orelského časopisu do školy a jeho vystavení ve škole. Po vyjasnění pravidel se situace zklidnila.⁵⁹ Řediteli Stanislavu Formánkovi se také nelíbilo, že zákonem byly zrušeny některé mariánské svátky jako dny volna, ale pro katolíky byla výjimka. Přestože v tyto dny museli učitelé vyučovat, tak ve třídách skoro nikdo nebyl a ještě někteří žáci provokativně pod okny školy rušili výuku.⁶⁰ V následujících letech již nebyly v kronice zaznamenány žádné další neshody.

Asi největší problémy měl P. Mimra s ředitelem holetínské školy Václavem Červinkou. Podle svých slov spolu nejprve vycházeli vcelku dobře, jelikož se znali již z dob, kdy byl P. Mimra na Rané kaplanem. Nepřátelství vzniklo až tehdy, když se ředitel začal chlubit, že nad katolíky zvítězili tím, že ve škole nemají být kříže. Mimra reagoval slovy: „*Pane řídící, tímto se mi nemáte chlubit, neboť jste vyhozením křížů neučinil nic záslužného, ...*“ a oznámil mu, že si do hodin náboženství kříž bude nosit a pověsí ho ve třídě, stejně jako si jiní vyučující nosí pomůcky do jiných předmětů.⁶¹ Podle slov P. Mimry jako pomstu za kříže ve škole na něho podal holetínský Sokol žalobu k soudu. Důvodem bylo údajné prohlášení před žáky ve škole, že Sokol žáky znemravňuje. U soudu bylo přečteno svědectví tří žáků, kteří tuto skutečnost potvrdili. P. Mimra se hájil, že nikdy nic takového neřekl, ať se zeptají zbývajících 80 žáků. Načež žalobce navrhl smír, s nímž P. Mimra souhlasil, ale musel zaplatit poplatek 160 Kč. Přesto si soudce nechal zavolat svědky, aby přede všemi zopakovali svoji výpověď. Velkým překvapením bylo, když první i druhý vypověděl, že P. Mimra nic takového neřekl, ale že jim to bylo nařízeno ve škole, aby takto vypovídal pod pohrůzkou vyloučení. Třetího svědka se soudce již ani neptal. Na toto P. Mimra reagoval: „*Vidíte, že Červinka je lhář.*“ Soudce ho varoval, že to nesmí říkat, že ho může ředitel zažalovat. Což se také stalo a za čtrnáct dní stál P. Mimra opět před soudem a vzhledem k tomu, že svědkem byl sám soudce, beze slov přijal pokutu 150 Kč a odešel.⁶²

Podle vzpomínek Bořivoje Pospíšila z Vojtěchova, který se v roce 1948 s P. Mimrou setkával při výuce náboženství, tehdy ve druhé třídě, byl P. Mimra přísný, přímý, ale přitom velmi hodný. Občas prý žákům vyhrožoval výpraskem, ale nikdy na to nedošlo.

---

⁵⁹ *Pamětní kniha – Obecná škola Pokřikov*, založena 1919. s. 28.

⁶⁰ Tamtéž. s. 29–30.

⁶¹ *Knih pamětní pro Chrám Páně Ranskeg*. s. 673–674.

⁶² Tamtéž. s. 674–675.

Pan Pospíšil si z vyučování vybavuje, jak si P. Mimra sednul na první lavici, začal vyprávět, a přitom si nožičkem okrajoval jablko. Osobně více vzpomínek nemá, jelikož byl v době působení velmi mladý a již uplynulo mnoho let.⁶³ Obdobně na P. Mimru vzpomínal i P. Josef Pospíšil z Mrákotína.⁶⁴

3.3. Různé události

Dne 25. září 1925 se konala vizitace farnosti Raná konaná královehradeckým biskupem Karlem Kašparem. Vizitace začala v sedm hodin ráno průvodem z Rané ke Kladnu přes Vojtěchov, průvod vedl P. Mimra doprovázený poslancem za Československou stranu lidovou Josefem Adámkem, který zastupoval katolické spolky ve farnosti. Na kopci za Vojtěchovem oba přivítali pana biskupa, který požehnal celé farnosti. Odtud se velký průvod s hudbou vydal zpět na Ranou do kostela, kde se konalo biřmování.⁶⁵

Během války byly postupně zabaveny pro válečné účely tři zvony ze zvonice farního kostela svatého Jakuba staršího. Dne 13. března 1917 byly zabaveny dva menší zvony a to umíráček a zvon o průměru třicet tři centimetrů z roku 1547. Velký zvon o průměru sedmdesát sedm a půl centimetrů ze stejného roku byl zabaven 18. dubna 1918.⁶⁶

Jelikož ve zvonici zůstal pouze jeden zvon z roku 1492, byla uspořádána sbírka na nové zvony. Ze sbírky byly pořízeny dva nové zvony. Větší zvon zasvěcený svatému Václavu o váze 309 kilogramů, který téměř celý (5000 Kč ze 7725 Kč) zaplatil poslanec Josef Adánek z Vojtěchova. Z příspěvků farníků byl pořízen druhý 216 kilogramový zvon zasvěcený Božskému srdci Ježíšovu.⁶⁷

Slavnostní svěcení zvonů se konalo 2. září 1928. Slavnostní průvod se zvony vyšel ze statku Adámkových z Vojtěchova. Zúčastnilo se ho velké množství lidí, zástupců různých spolků včetně hasičů.⁶⁸ Svěcení se účastnilo také mnoho kněží včetně Mimrova strýce P. Františka Saleského Mimry, který zvony posvětil. P. F. Saleský Mimra byl tou dobou litomyšlským proboštem a bylo mu 64 let. Zvony byly ještě týž den zavěšeny a poprvé se rozezněly. Následovalo kázání P. Oldřicha Svobody konzistorního tajemníka z Hradce

---

⁶³ Osobní archív autora, Poznámky z rozhovoru s Bořivojem Pospíšilem (nar. 5. ledna 1941) z Vojtěchova.

⁶⁴ Osobní archív autora, Poznámky z rozhovoru s P. Josefem Pospíšilem (nar. 17.července 1938) z Mrákotína.

⁶⁵ *Pamětní kniha obce Vojtěchov*. s. 55–56.

⁶⁶ *Knih pamětní pro Chrám Páně Ranskeg*. s.442–444.

⁶⁷ Tamtéž. s.447.

⁶⁸ *Pamětní kniha obce Vojtěchov*. s. 62.

Králové, mši svatou celebrou P. F. Saleský Mimra. Večer byla celá slavnost zakončena zábavou ve vojtěchovském hostinci.⁶⁹

Přestože se P. Mimra po první světové válce zajímal o osudy českých vojáků a jeho bratr ve válce padl. Byl podle novinového článku v *Národním osvobození* kritizován Obcí legionářskou v Hlinsku za to, že na setkání Orla v Mrákotíně 21. července 1929 údajně prohlásil, že legionáři jsou chátara. Zástupci legionářů P. Mimru 28. července navštívili na ranské faře. P. Mimra toto obvinění popřel s tím, že by sám takové vyjádření odsoudil, pokud by ho pronesl někdo jiný. Údajně slíbil, že v novinách vydá článek s podobným vyjádřením. Do novin prý bylo zasláno, ale následně staženo a jiné nenásledovalo, což bylo označeno legionáři za podivné jednání.⁷⁰ Objektivně již nelze toto jednání posoudit, ale článek přinejmenším dokládá, že byl P. Mimra známý na celém Hlinecku a také, že jsou lidé, kteří ho neměli moc rádi.

V roce 1929 se slavilo tisíc let od smrti svatého Václava, který byl zavražděn dne 28. září 929. Dnes se udává jako pravděpodobnější rok úmrtí rok 935.⁷¹

Jelikož se podle Mimrových slov nikdo v ranské farnosti neměl k tomu jakékoliv oslavy k tomuto miléniu uspořádat, tak on sám obeslal všechny starosty okolních obcí a předsedy různých spolků, aby se 7. září 1929 sešli na Rané v hostinci na poradě. Nepřišli žádní zástupci Sokolů a ani žádný učitel. Přítomní se domluvili, že se v ranské farnosti slavnost uskuteční 22. září od dvou hodin odpoledne.

Slavnost začala u pomníku padlých vojáků ve Vojtěchově, potom se vydal průvod na Ranou, k lípě svobody. U lípy měl slavnostní řeč P. Mimra, po něm profesor dějepisu Filáček, rodák ze Sloupnice u Litomyšle. Následovaly básně v podání pana Josefa Gregora z Mrákotína a Josefa Pospíšila z Mrákotína. P. Mimra vzpomíná na slavnostní náladu celého společenství při společném zpěvu Svatováclavského chorálu. Po skončení slavnosti pokračovaly v dobré náladě v hostinci u pana Bureše.⁷²

Dne 20. června 1934 se v kostele svatého Jakuba staršího konalo udílení svátosti biřmování. Svátost udílel královehradecký biskup Mořic Pícha.⁷³

O Velikonocích roku 1935 se na Rané po dvaceti třech letech konaly svaté misie. Misie začaly v úterý velikonočního týdne 16. dubna 1935. Na Ranou přijeli dva kněží řádu

---

⁶⁹ *Knih pamětní pro Chrám Páně Ranskeg.* s. 448–449.

⁷⁰ *Národní osvobození*, 18. 8. 1929. s. 6.

⁷¹ TŘEŠTÍK, Dušan. *Počátky Přemyslovců. Vstup Čechů do dějin (530–935)*. 2. vyd. Praha: Nakladatelství Lidové noviny, 2008. s. 249–269.

⁷² *Knih pamětní pro Chrám Páně Ranskeg.* s. 450–451.

⁷³ *Pamětní kniha obce Vojtěchov.* s. 85.

svatého Dominika z Prahy, P. Emanuel Lesák a P. František Dvořák. Jelikož P. Lesák přijel nemocný, měl pouze jedno kázání, ale o to více se věnoval zpovědím. Všechna ostatní kázání měl P. Dvořák. Na dobré atmosféře misií mělo také podíl velmi hezké počasí, které panovalo jen v tomto týdnu.⁷⁴

Na slavnost Zmrtvýchvstání Páně se konal průvod s Nejsvětější Svátostí, na které se sešlo velké množství lidí, že zaplnili celou náves. Musely zde hrát dvě hudby, aby bylo slyšet. Zúčastnilo se mnoho členů sdružení Orel, především děti, hasiči z Mrákotína a někteří z Pokřikova.

V Pondělí velikonoční o půl třetí odpoledne začala velkolepá závěrečná slavnost. Při rovnání průvodu za misijním křížem to vypadalo, že tak velké množství lidí nebude možné srovnat, šlo se ve čtyřstupu a muži dokonce v osmistupech. Opět zde hrály dvě kapely, ale tentokrát se navzájem ani neslyšely pro množství lidí, kteří zaplnili úplně celou ranskou náves. Sami misionáři byli překvapeni tak velikou účastí. Misijní kříž nesli mládenci doprovázeni družičkami. Kříž vyrobil ze dřeva ze zádušního lesa pan František Ducheček z Vojtěchova, který ho po skončení slavnosti také upevnil u kostelní zdi vedle hlavních dveří.⁷⁵ Zápis v Pamětní knize pro Chrám Páně Ranský P. Mimra končí slovy: „*A tak za všechno dobré buď Pánu Bohu chvála a dík!*“

V adventní době 15. prosince 1936,⁷⁶ když ráno přicházel na rorátní mši, si P. Mimra všiml, že je rozbité okno v sakristii ranského kostela svatého Jakuba staršího. Po vstupu do sakristie zjistil, že chybí pozlacená nádobka na oleje. Během další prohlídky kostela zjistil, že ze svatostánku byla odcizena stříbrná pozlacená kupa ciboria,⁷⁷ noha byla odlomena a ponechána ve svatostánku, byla pouze mosazná a pozlacená. Konsekrované hostie byly dle Mimrových slov „celkem slušně“ vysypány v rohu svatostánku. Loupež vyšetřovala četnická pátrací stanice z Chrudimi, ale nikdo nebyl dopaden. P. Mimra vyhlásil sbírku na nové ciborium, které nechal zhotovit v Pardubicích v ceně 615,95 Kč. Pro nové ciborium byla použita noha z toho starého.⁷⁸

---

⁷⁴ *Knih pamětní pro Chrám Páně Ranský*. s.453.

⁷⁵ *Knih pamětní pro Chrám Páně Ranský*. s. 453–454; Pamětní kniha obce Vojtěchov, s. 90.

⁷⁶ *Pamětní kniha obce Vojtěchov*. s. 98.

⁷⁷ Ciborium – liturgická nádoba na přechovávání konsekrovaných (proměněných) hostií, kupa – vrchní část ciboria ve které se ukládají hostie, spodní část se nazývá noha.

⁷⁸ *Knih pamětní pro Chrám Páně Ranský*. s. 456–457.

Po šestnácti letech, 31. března 1942 celé odpoledne, naposledy zněly zvony, jelikož druhý den byly zabaveny pro válečné účely. Byly odvezeny oba nové zvony a také umíráček. Ve stejný den byly zabaveny také zvony z evangelického kostela.⁷⁹

V neděli 14. července 1946 se konala sešlost katolický spolků ve Vojtěchově. Na oběti války ve své promluvě u pomníku padlých zavzpomínal nejprve farář Kubák, později měl proslov i P. Mimra. Večer se pokračovalo taneční zábavou.⁸⁰

V roce 1947 se u příležitosti 950. výročí smrti sv Vojtěcha konala celostátní pout s ostatky svatého Vojtěcha. Dne 20. června 1947 se kolona několika aut doprovázející ostatky svatého Vojtěcha na cestě z Chrudimi do Chotěboře⁸¹ zastavila také u kostela svatého Jakuba na Rané. Zde již čekali věřící ze všech obcí ranské farnosti. Kněz doprovázející ostatky promluvil ke shromážděným o životě světce.⁸²

Dne 3. září 1948 zemřel v Sezimově Ústí bývalý prezident dr. Edvard Beneš. P. Mimra 6. září 1948 ráno sloužil za zemřelého prezidenta zádušní mši svatou.⁸³

Během svého působení P. Mimra ve farnosti Raná sloužil svým farníkům svátostmi. Jisté pokřtil nespočet dětí, které také připravoval na první svaté přijímání. Fotografie z prvního svatého přijímání ve farnosti raná ze dne 8. června 1941 nám dává konkrétní představu, kolik dětí se během jednoho možná dvou let připravovalo na první svaté přijímání. Na této fotografii – upomínce je 58 dětí společně s P. Mimrou.⁸⁴ Z matriky oddaných z let 1907–39, která zahrnuje osmnáct let jeho působení, můžeme vyčíst, že každý rok oddal průměrně dvacet tři snoubenců.⁸⁵ Mše svaté sloužil pravidelně každý den a v neděli dokonce dvě. Z matriky zemřelých z let 1907–1943 se dozvídáme, že během svého působení v průměru ročně doprovodil na hřbitovy v Rané a Holetíně čtyřicet zemřelých.⁸⁶

Z těchto statistik lze usuzovat, že spravoval poměrně velkou a živou farnost a provázel své farníky v průběhu jejich života v každé situaci. Během druhé světové války si P. Mimra pořídil automobil Praga. Když bylo potřeba, tak nabídl ochotně farníkům odvoz

---

⁷⁹ *Pamětní kniha obce Vojtěchov*. s. 132; *Pamětní kniha obce Pokřikova*, pořizena 1927. s. 133.

⁸⁰ *Pamětní kniha obce Vojtěchov*. s. 158.

⁸¹ POLPC, Jaroslav, V. *Svatý Vojtěch: sborník k mileniu*. Praha: Zvon, 1997. s. 213.

⁸² *Pamětní kniha obce Vojtěchov*. s. 161.

⁸³ *Pamětní kniha obce Vojtěchov*. s. 168.

⁸⁴ Přílohy: Obrázek 1.

⁸⁵ Státní oblastní archív v Zámrsku. Sbírká matrik Východočeského kraje, Farní úřad římskokatolické církve Raná, okr. Chrudim, sign. 8403, matrika O index O 1907–1939.

⁸⁶ Státní oblastní archív v Zámrsku. Sbírká matrik Východočeského kraje, Farní úřad římskokatolické církve Raná, okr. Chrudim, sign. 8048, matrika Z, index Z 1907–1943.

do vzdálenějších měst. Dle poznámek kronikáře Bořivoje Pospíšila z Vojtěchova nebyl P. Míra moc dobrým řidičem.⁸⁷

---

⁸⁷ Osobní archív autora, Poznámky kronikáře Bořivoje Pospíšila z Vojtěchova.

4. Zatčení, soudní proces a věznění

Dne 16. listopadu 1949⁸⁸ se konala v ranském hostinci schůze Okresního národního výboru o pozemkové reformě, při které mělo dojít k převedení farních pozemků a farního lesa na obec Raná. Tyto pozemky, které obhospodařovali ranší farníci, patřily do zádušního majetku. Jednání se účastnili zástupci Okresního národního výboru JUDr. Plavcová a zapisovatelka Milada Dubská. Dále byli přítomni zástupci obce Raná: Josef Čáslavský, Josef Štorek a Miroslav Hanus. Za komunistickou stranu Československa byl přítomen Vincenc Šiminský, který byl zároveň hostinským v hostinci, kde se schůze konala. P. Mimra v klidu vyzval přítomné, aby upustili od záboru farních pozemků, aby mohl být kostel a fara udržovány z výtěžku z těchto pozemků. Na některé apeloval, že by to neměli dělat, jelikož to byli katolíci, že by se měli bát Božího hněvu.⁸⁹ Po této schůzi údajně někteří farníci P. Mimru varovali, že okresní vedení komunistické strany hledá záminky pro jeho zatčení.⁹⁰

4.1. Zatčení, vazba a soud v Hlinsku

Dokumentace generální prokuratury v Praze jasně dokládá, že se místní akční výbor národní fronty v Rané v čele se svým předsedou Josefem Štorkem snažil P. Mimru odstranit minimálně již od dubna 1948. V dopise datovanému 5. dubnu 1948⁹¹ a adresovanému státní bezpečnosti v Pardubicích, se místní Akční výbor Národní fronty v Rané doptával na stav podaného trestního oznámení proti P. Mimrovi za výroky proti lidovědemokratickému režimu ze dne 11. dubna 1948. Dále zde uváděl, že jimi udaní svědci provedli výpověď na stanici Sboru národní bezpečnosti 22. dubna 1948.⁹² Dne 18. května 1948 odeslalo Státní zastupitelství v Chrudimi návrh obžaloby na P. Mimru na zemské zastupitelství do Prahy k posouzení z těchto důvodů: „...že v Rané 22. 6. 1947 při veřejném projevu strany lidové nabádal rolníky, aby nic neodváděli a snědli raději vše sami, dále prohlásil, že vláda je shnilá, že to spěje k revoluci, v únoru 1948 pak prohlásil, že komunisté věší lidi na dratvích a že v Praze je zaručeně postříleno již více

---

⁸⁸ Národní archiv (NA), fond: Státní soud Praha (StS), Krajský soud v Chrudimi – obžaloba z 15. ledna 1949.

⁸⁹ NOVÁK Josef, *Tragédie*. s. 7–8.

⁹⁰ OLŠAVA Jaroslav, *Kvetoucí růže a plevel*. s. 48–49.

⁹¹ Chybné datum, v dokumentu je uvedeno „5/4 48“ – Možná má být 4. května 1948, dle datumů uvedených v dokumentu.

⁹² NA, fond: Generální prokuratura, Praha (nezpracováno)(GProk), Signatura: T 320/49. Dopis z 5. dubna 1948.

*studentů a dále, že předseda vlády je blbec, že se diví, že takového blbce mohou dáti na takové místo a chytří lidé, že jdou do dolů, že nemá žádné školy. Na podzim 1947 pak prohlásil, že Gottwald a Zápotocký jsou idioti...*⁹³

Po jednání o pozemkové reformě místní akční výbor národní fronty odeslal minimálně tři stížnosti na P. Mimru okresnímu akčnímu výboru v Chrudimi. První dne 25. listopadu 1948, že nevyvěsil státní vlajky 28. října, 7. listopadu a 23. listopadu 1948.⁹⁴ Se stejným datem byla i druhá stížnost na konání tří nočních schůzek v ranském kostele pod vedením P. Mimry, a to až do půlnoci.⁹⁵ Třetí stížnost byla odeslána 26. listopadu 1948 a to právě na prohlášení P. Mimry vůči členům rolnické komise během schůze o pozemkové reformě ze dne 16. listopadu 1948. Text stížnosti zní:

*„Místní akční výbor NF Raná sděluje, že dne 16. listopadu 1948 při informační chůzi nové pozemkové reformy v hostinci soudruha Šiminského v Rané, kde byla přítomna referentka Okresního národního výboru a všechny uchazeči o půdu podléhající výkupu. I dosavadní držitelé půdy, kteří podléhají výkupu. Prohlásil přede všemi přítomnými p děkan František Mimra, jestliže dovolí místní rolnická komise výkup farských pozemků, že na smrtelné posteli si musí být vědoma čeho se dopustila. A v den soudný, že si ji vyvolá, aby se mu za provedený čin zodpovídala. Také veřejně prohlásil, že z kazatelny ohlásí členy komise, kteří jsou za výkup zodpovědní.“*⁹⁶

V pátek 6. ledna 1949 na slavnost Tří králů sloužil P. Mimra svoji poslední mši svatou před svým zatčením. Jako kdyby tušil, co bude následovat, tak při svém hodinovém kázání především napomínal farníky, aby vedli dobrý sousedský život, odpouštěli bližním a dobře vychovávali děti pro blaho církve i vlasti. Po požehnání ještě poděkoval za hojnou účast a také hudebníkům především za nádherný doprovod mše svaté.⁹⁷

V sobotu 7. ledna 1949 dopoledne zastavilo před ranskou farou auto, ze kterého vystoupili tři až čtyři muži.⁹⁸ Zazvonili na zvonek fary, za chvíli jim přišel P. Mimra otevřít. Představili se jako příslušníci kriminální policie a prokázali se povolením k domovní prohlídce. Důvodem domovní prohlídky bylo údajné přechovávání protistátních letáků a novin. Kriminalisté postupně prohledávali faru a to dost nevybíravým způsobem. Zpřevraceli koberce, matraci v posteli a vyházeli oblečení ze

---

⁹³ NA, GProk, Státní zastupitelství v Chrudimi. Zpráva prvá. Ze dne 18. května 1948.

⁹⁴ NA, GProk, Hlášení-stížnost na p děkana Mimru Františka z 25. listopadu 1948.

⁹⁵ NA, GProk, Hlášení, stížnost na p děkana Mimru z 25. listopadu 1948.

⁹⁶ NA, GProk, Hlášení-stížnost na p děkana Mimru v Rané z 26. listopadu 1948.

⁹⁷ NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 8.

⁹⁸ V počtu policistů se prameny rozcházejí. Novák Josef, s.8 – čtyři; Olšava Jaroslav, s. 67 – tři.

skříní. Nakonec si nechali otevřít farní kancelář, která byla uzamčena. Po chvíli procházení kanceláře jeden z kriminalistů našel, co hledali. V liturgické knize *Misale Romanum* našel založených několik letáků. Na základě nálezů těchto letáků byl P. Mimra zatčen a odvezen do Chrudimi ke Krajskému soudu.⁹⁹ Údajně byl při odjezdu do Chrudimi P. Mimra viděn místním hrobařem, který místní informoval, že pan farář odjel s někým autem asi směrem na Chrudim, jelikož auto nebylo nijak označeno, netušil, že šlo o kriminální policii.¹⁰⁰

Druhý den byla neděle, kostelník ráno všechny farníky rozrušil zprávou, že šel ráno pro pana faráře, který nepřišel do kostela včas na ranní mši svatou. Ten mu ale neotvíral, tak si domů zašel pro náhradní klíče, aby mohl faru odemknout. Po otevření fary se mu naskytl strašný pohled, na faře bylo vše rozházené. Myslel si, že byla fara vykradena a P. Mimra to vyřizuje na policii. Ranní mše svatá se tedy nekonala, nikdo netušil, zda bude velká mše svatá, která začínala v deset hodin. Všichni netrpělivě čekali, zda se pan farář objeví.¹⁰¹ Po zazvonění zvonku u sakristie s ministranty do presbytáře vstoupil hlinecký biskupský vikář P. Leopold Sokol se svým kaplanem P. Karlem Kavříkem. P. Sokol během mše oznámil, že byl P. Mimra zatčen a po dobu jeho nepřítomnosti ho bude z Hlinska zastupovat kaplan P. Kavřík.¹⁰²

Dne 22. ledna 1949 byla sborem národní bezpečnosti v Hlinsku za účasti Státní bezpečnosti Pardubice předána kancelář farního úřadu Raná. Kancelář včetně matrik, úředních dokumentů a bohoslužebného oblečení převzal hlinecký vikář Leopold Sokol. Kancelář byla předána bez peněžní hotovosti.¹⁰³

Všichni ve farnosti byli zvědaví, z jakého důvodu byl P. Mimra zatčen. Josef Novák, který byl dobrým přítelem P. Mimry, se snažil něco zjistit u okresního soudu v Hlinsku, ale zde neměli po začátku žádné informace o jeho zatčení. Jelikož měl Josef Novák u hlineckého soudu známé, tak asi měsíc po zatčení P. Mimry dostal zprávu, že bude P. Mimra v brzké době převezen do Hlinska, kde bude probíhat další vyšetřování a soud.¹⁰⁴

Po odjezdu z Rané s policií byl P. Mimra nejprve odvezen k výslechu ke Státní bezpečnosti v Pardubicích, kde byl v půl jedenácté večer zatčen a odvezen do vazby

---

⁹⁹ NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 8–9.

¹⁰⁰ OLŠAVA, Jaroslav. *Kvetoucí růže a plevel*. s. 69.

¹⁰¹ NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 9.

¹⁰² OLŠAVA, Jaroslav. *Kvetoucí růže a plevel*. s. 70.

¹⁰³ NA, StS, Krajské velitelství státní bezpečnosti Pardubice, Protokol z 22. ledna 1949.

¹⁰⁴ NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 10.

v Pardubicích. Poté byl převezen do vazby věznice v Chrudimi, kde strávil jeden až dva měsíce. Pravděpodobně někdy v březnu byl převezen do věznice Okresního soudu ve Hlinsku. Přesné informace o převozu do Hlinska nejsou uvedeny ani v archívech ani v popisu událostí v ostatních dohledaných zdrojích. Je jisté, že 27. dubna 1949 ve Hlinsku již nějakou dobu byl, jelikož tímto datem je označena zpráva hlineckého soudu adresovaná Státnímu soudu v Praze, ve kterém P. Mimra popisuje přesuny mezi věznicemi a žádá, aby bylo v řízení jednáno. Dle Mimrových slov od převozu do Hlinska zatím nebyl ani vyslechnut.¹⁰⁵

Podle slov Josefa Nováka se od známých úředníků hlineckého soudu dozvěděl, kdy bude P. Mimra do Hlinska převezen. Údajně přijel v pondělí poledním vlakem na hlinecké vlakové nádraží v doprovodu uniformovaného strážníka. Během cesty P. Mimra vyličil strážníkovi svůj příběh včetně toho, že je možné, že na nádraží bude někdo z jeho známých. Strážník měl pro Mimru pochopení a když se po vystoupení z vlaku setkali s Josefem Novákem, nechal je, aby si během cesty z nádraží do soudní budovy popovídali.¹⁰⁶

Během pobytu ve věznici hlineckého soudu měl P. Mimra možnost nechat si z fary a od známých doručit oblečení, knihy, breviář, psací potřeby a další osobní věci. Díky tomuto volnějším režimu se mu také povedlo v knize, kterou vracel, propašovat informaci pro některé farníky, aby byli připraveni na svědecké výpovědi, že nikdy nešířil žádné letáky a nikdy jejich obsah nešířil ani soukromě ani veřejně, natož v kostele při kázání.¹⁰⁷

Jednotlivé prameny se velmi rozcházejí v termínu konání soudního přelíčení před soudem v Hlinsku. Jaroslav Olšava a Josef Novák shodně udávají datum konání přelíčení 12. května 1949.¹⁰⁸ V soudním spisu *Hlavní přelíčení Okresního soudu ve Hlinsku* je termín jednání datován k 8. červenci 1949.¹⁰⁹ Pravděpodobnější termín konání přelíčení byl 8. červenec 1949 vzhledem k tomu, že se jedná o úřední dokumenty s přesnou datací. Nepravděpodobná je také možnost, že se jednalo o dvě různá přelíčení, jelikož o jiném není v soudních spisech žádný záznam a také proto, že v zápisu z hlavního přelíčení je uvedeno, že byla přečtena obžaloba ze dne 28. června 1949.¹¹⁰ Rozdíl pravděpodobně

---

¹⁰⁵ NA, StS, Okresní soud v Hlinsku Státnímu soudu v Praze, ze dne 27. dubna 1949.

¹⁰⁶ NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 10.

¹⁰⁷ OLŠAVA, Jaroslav. *Kvetoucí růže a plevel*. s. 73.

¹⁰⁸ OLŠAVA, Jaroslav. *Kvetoucí růže a plevel*. s. 73.; NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 11.

¹⁰⁹ NA, StS, Hlavní přelíčení Okresního soudu ve Hlinsku z 8. července 1949.

¹¹⁰ NA, StS, Hlavní přelíčení Okresního soudu ve Hlinsku z 8. července 1949.

vznikl pozdějším sepsáním příběhu. Tato odchylka není moc důležitá, podstatnější než datum je průběh a obsah jednání a ty se v zásadních informacích ve všech zdrojích shodují.

Hlavní přelíčení u hlineckého soudu se podle spisu zabývalo pouze jednáním pozemkové komise dne 16. listopadu 1948. Za vinu bylo P. Mimrovi kladeno, že nevhodně bránil farní pozemky a vyhrožoval členům komise, že je zmíní v kostele během kázání, čímž měl spáchat přečin pobuřování proti republice podle §3 zákona číslo 231/1948 sbírky. P. Mimra se bránil tím, že vše probíhalo v klidu, připustil, že napomenul ty členy komise, kteří byli katolíci, že mají pamatovat na Boží soud a že by měli od zabránění pozemků ustoupit. Odvolával se také na tehdy přítomné zástupkyně Okresního národního výboru, aby podaly svědectví, že vše bylo v pořádku. Již během jednání zástupkyně Okresního národního výboru informovala přítomné, že P. Mimra má zákonné právo proti zabránění majetku podat námitku. Co se týká zveřejnění jmen členů komise během kázání, připustil P. Mimra, že řekl, že vše v kostele oznámí, ale měl na mysli pouze záměr komise farní pozemky zabavit. Kromě P. Mimry vypovídali pouze svědci obžaloby: Josef Štorek, Josef Čáslavský a Vincenc Šiminský. Tito svědci vypověděli, že během jednání byli P. Mimrou slovně napadáni jakožto členové komise, nikoliv jako katolíci svým knězem, a že jim bylo vyhrožováno zveřejněním jejich jmen během kázání.¹¹¹

Obžaloba navrhla vyslechnutí úřednice Okresního národního výboru, obhajoba vyslechnutí dalších čtyř svědků z řad farníků. S těmito návrhy soudce Vlastimil Komárek souhlasil a jednání odročil.

Dle informací Josefa Nováka, který údajně soudce po přelíčení navštívil, byl soudcem ujistěn, že by vše mohlo skončit pouze podmínkou a že další líčení bude asi za tři měsíce.¹¹²

Soudce hlineckého soudu Vlastimil Komárek pokračování přelíčení a záměr P. Mimru propustit maximálně s podmínkou myslel asi vážně, jelikož netušil, že pražská prokuratura chystá jiné obvinění. Již od zatčení a nálezu letáků při domovní prohlídce na fáře se rozběhlo vyšetřování ohledně nalezených letáků a jejich údajného šíření. Státní prokuratura v Praze si s Krajskou prokuraturou v Pardubicích od zatčení do 1. srpna 1949 vyměnila několikrát informace o postupu při obžalobě. Až dne 1. srpna 1949 došlo

---

¹¹¹ NA, StS, Hlavní přelíčení Okresního soudu ve Hlinsku z 8. července 1949.

¹¹² NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 13.

k podání obžaloby Státní prokuraturou v Praze u Státního soudu v Praze, kde dávají P. Mimrovi za vinu přechovávání nalezených letáků, šíření jejich obsahu z kazatelny i jinde, čímž se spolčil s jinými, aby se pokusil zničit nebo rozvrátit lidově demokratické zřízení a tím spáchal trestný čin velezrady dle §1 zákona číslo 231/1948 Sbírky.¹¹³

4.2. Soud v Praze

Převoz do věznice Státního soudu v Praze proběhl 9. srpna 1949. Mimra o převozu informoval Josefa Nováka v dopise z 8. srpna 1949 slovy: „*Milý Pepíčku, v úterý o 4. hod. ráno jedu do Prahy k soudu, pak se dokončí v Hlinsku. Prosím Tě, tento týden určitě přijed' pro mé knihy a pro prádlo do věznice v Hlinsku a vezmi je k sobě. Děkuji Ti za všechno nejvroucněji a já důvěřuji v boha, že všechno dopadne dobře. Pak se opět sejdem. Budu také v Praze žádati, aby byli také před soud předvoláni moji svědci.*“¹¹⁴

V Praze byl hned v den příjezdu ve třičtvrtě na jednu odpoledne P. Mimra vyslechnut u Státního soudu. Zde mu byla přečtena obžaloba z velezrady za přechovávání a rozšiřování letáků. Na svoji obhajobu do protokolu uvedl, že u něho nalezené letáky ani nečetl, natož aby je rozšiřoval a uvedl šest svědků z řad farníků, kteří to mohou dokázat.¹¹⁵

Mezi tím měl v Hlinsku proběhnout odročený soud, a to 26. srpna 1949. Hlinecký soud žádal o převoz z vazby v Praze k soudu do Hlinska 20. srpna 1949. Na tuto žádost telefonicky reagoval pražský soud zamítnutím žádosti.¹¹⁶

Již 22. srpna 1949 byl sestaven soudní senát pro soudní přelíčení s P. Mimrou. Předsedou senátu byl Eduard Pelhřimovský, soudci z povolání Josef Prášek a Jan Řehák, soudci z lidu Václav Jareš a Františka Mikešová. Jako obhájce ex offo byl P. Mimrovi přidělen advokát Josef Fuka. Termín hlavního přelíčení byl stanoven na 31. srpna 1949 o půl deváté dopoledne v jednací síni 139/II. Soud si zároveň vyžádal hlášení z místa narození a bydliště P. Mimry.¹¹⁷ Josef Novák ve svém soupisu událostí tvrdí, že se z vojny znal se soudcem Konečným, který pracoval u nejvyššího soudu v Praze. Hned po převozu P. Mimry do Prahy mu zaslal dopis s popisem situace a požádal ho o informace k tomuto případu a o pomoc. Krátkou odpověď dostal koncem srpna, že se má k němu do kanceláře

---

¹¹³ NA, GProk, Obžaloba z 1. srpna 1949.

¹¹⁴ NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s.14.

¹¹⁵ NA, StS, Výslech obviněného z 9. 8. 1949.

¹¹⁶ NA, StS, Dopis Okresního soudu ve Hlinsku ze dne 20. 8. 1949 a Záznam telefonního hovoru z 23. 8. 1949.

¹¹⁷ NA, StS, Sestavení senátu (Or I 1112/49).

dostavit 31. srpna 1949¹¹⁸ v osm hodin ráno, a že dostane informace a bude mu umožněno se zúčastnit soudního přelíčení s P. Mimrou.¹¹⁹

Synovec P. Mimry Miroslav Mimra z Horek se snažil několik dní před soudem u předsedy soudního senátu zjistit informace o nadcházejícím soudním jednání, ale byl odmítnut. Od soudu se vydal na arcibiskupskou konzistoř s nadějí, že by zde mohl najít nějaké zastání a pomoc pro svého strýce. Bohužel zde údajně zastihl pouze státního zmocněnce dosazeného na konzistoř, který rozhodně neměl v úmyslu pomáhat. Potom zamířil za děkanem Aloisem Tylínkem, který docházel udělovat svátosti do pankrácké věznice. Děkan ho srdečně přijal, ale sdělil mu, že nemůže ve věcech soudního procesu nijak pomoci.¹²⁰

V den soudu 31. srpna 1949 v ranních hodinách J. Novák navštívil soudce Konečného, který ho informoval o obžalobě a o tom, že mu byl přidělen advokát ex offio J. Fuka, který byl prý slušný. Když čekal J. Novák na chodbě před soudní síní, byl osloven neznámým člověkem, zda nechce být přítomen soudního líčení. Tento člověk byl obhájce J. Fuka, J. Novák ho požádal, zda by nemohl u soudu svědčit ve prospěch P. Mimry, což soudce zamítl, ale mohl se jednání alespoň zúčastnit.¹²¹

O půl deváté začalo hlavní přelíčení s P. Mimrou, předsedou senátu byl Eduard Pelhřimovský, jak bylo stanoveno již 22. srpna 1949 při sestavování senátu, dostavili se všichni soudci, jak bylo naplánováno. Obžalobu vedl prokurátor Sedláček, obhájcem P. Mimry byl J. Fuka. Nejprve byla přečtena obžaloba, tak jak byla zaslána Státní prokuraturou, která obviňovala P. Mimru z trestného činu velezrady dle §1 zákona číslo 231/1948 Sbírk. K tomuto činu mělo dojít tím, že si měl P. Mimra v srpnu 1948 při odjezdu z exercicií konaných na biskupství v Hradci Králové od bohoslovce Ladislava Lopoura zakoupit za třicet korun protistátní letáky. Tyto letáky byly nalezeny na ranské faře během domovní prohlídky. Celkem šlo o následujících sedm letáků. Prvním byl překlad projevu Pavla Tigrida z 22. března 1948 z *Neue Züricher Zeitung*. Druhý s nadpisem *P.T. Jednotný svaz zemědělců v Praze* podepsaný *arcibiskup* z 5. srpna 1948 v Červené Řečici a doplněný o časy, kdy byl odvysílán vatikánským radiem. Další byly

---

¹¹⁸ V popisu událostí od Josefa Nováka i od Jaroslava Moštěka je uvedeno datum hlavního přelíčení 1. září 1949, jedná se pravděpodobně o chybu, jelikož ve všech soudních dokumentech bylo uváděno datum 31. srpna 1949. Odlišně je také uveden začátek jednání, Novák a Moštěk mají uvedeno devět hodin dopoledne, ve spisech se psalo že jednání začalo o půl deváté dopoledne. Předpokládáme, že odchylka je způsobena sepsáním událostí s delším časovým odstupem, a to asi dvacetí let.

¹¹⁹ NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 15.

¹²⁰ NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 15–16.

¹²¹ NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 15.

dva stejné letáky s nápisem *Československé veřejnosti* podepsané Dr. Josef Beran z 6. srpna 1948 v Červené Řečici. Pátý leták měl nadpis *Slovutný pane ministře* podepsaný Josef arcibiskup, ze dne 6. července 1948 v Praze. Další byl nadepsán *Slovutný pane předsedo vlády* podepsaný pražský arcibiskup, ze dne 5. srpna 1948 v Červené Řečici. Poslední sedmý leták měl nadpis *P.T. Předsednictvu svazu bojovníků za svobodu Praha* podepsaný arcibiskup ze dne 3. srpna 1948 v Červené Řečici, který byl doplněn o část posledního listu Jana Masaryka. P. Mimra připustil, že nějaké letáky přivezl, ale že to nebyl záměr a peníze, které zaplatil bohoslovcí Lopouroví bylo spropitné, které bylo zvykem dávat bohoslovcům, kteří během exercicií obsluhovali. Dále uvedl, že žádný z letáků nikdy nečetl a ani nešířil mezi lidi. Soud neuvěřil, že by letáky nikdy nečetl, jelikož prý poznal na první pohled letáky s texty arcibiskupa Berana, které nebyly závadné, a přitom si nepřečetl i ostatní. Na základě výsledků během vyšetřování P. Mimru soud oproti obžalobě nevinil z účasti na rozšiřování a ani nešířil jejich obsah během svých kázání. Tím, že bylo P. Mimrovy dle soudu prokázáno přečtení letáků, že věděl, co obsahují, od koho jsou a kde byly šířeny a tuto skutečnost, která podléhá ohlašovací povinnosti neoznámil, se dopustil zločinu neoznámení trestních podniků.

Dále byly prošetřovány noční schůzky v kostele v průběhu listopadu a prosince. Zde bylo z výpovědí Anny Pospíšilové potvrzeno Mimrovo tvrzení, že šlo o nácvik vánočních zpěvů.

Soud dále shledal jako trestný čin Mimrovo kázání ze dne 31. prosince 1948. V tomto kázání měl lidi nabádat, aby neposlouchali rádio a nečetli noviny, protože se v nich lže. Dále měl v kázání propagovat nacismus, když mluvil o Francisku Frankovi. Ohledně zákazu rádia a novin se hájil tím, že šlo o to, že si mu někteří farníci stěžovali, že v rádiu říkali, že člověk nemá duši. On se jim snažil vysvětlit, že se tomuto názoru říká dialektický materialismus a ateismus a přítomným radil, aby raději obdobné zprávy raději neposlouchali. Sám prý četl něco podobného v novinách a že je příště raději spálí. Anna Pospíšilová ve svědectví uvedla, že P. Mimra něco o rádiu říkal, ale že si přesně nepamatuje co. Karel Pospíšil ve své výpovědi uvedl, že pochopil kázání tak, že to, co se říká v rádiu není pravda, a že noviny neříkají pravdu, přesná slova si ale nepamatuje. Anežka Wolfová uvedla, že P. Mimra řekl, že noviny sice kupuje, ale po přečtení je hned spálí, protože jsou plné lží. Rádioový přijímač nemá a ani si ho nehodlá kopit, protože rozhlas vysílá nepravdivé zprávy. Všichni tito svědci v protokolech uvedli, že v tomto kázání spatřují politické zaměření. U soudu přítomní svědci Josef Štorek a Otakar Tománek vypověděli, že nebyli kázání přímo účastní a pouze říkali, co slyšeli z doslechu.

Na základě těchto výpovědí soud považoval za prokázané, že tvrzením, že rádio i noviny lžou, budí pohoršení. Soud dále prohlásil, že farář mezi farníky má velkou autoritu a svým prohlášením bojkotoval oba sdělovací prostředky, které jsou publikačními prostředky vůle lidu a lidovědemokratického řádu, a tím se dopustil přečinu pobořování.

Během soudního přelíčení na základě dřívějších výsledků navrhl prokurátor rozšíření obžaloby o zločin propagace fašismu. Toho zločinu se měl dopustit tím, že během kázání na Silvestra 1948 pronesl, že je katolická církev pronásledovaná a mnoho kněží je zabito jako například ve Španělsku a Mexiku. A dále prohlásil, že ve Španělsku toto pronásledování ustalo, až když se k moci dostal Francisko Franco. Jelikož Frankův režim byl autoritářský, měl ho svým prohlášením propagovat. P. Mimra se bránil, že rozhodně nechtěl propagovat fašismus, který i on sám odsuzuje a nijak se s ním neztotožňuje, ale jen poukazoval na pronásledování křesťanů a kněží. Obhájce navrhnul výslech dalších svědků, kteří by mohli potvrdit Mimrova slova. Prokurátor navrhnul zamítnutí návrhu obhajoby pro jeho nadbytečnost. Tento návrh obžaloby soud potvrdil pro nerozhodnost a nadbytečnost. Prokurátor navrhnul odsouzení dle obžaloby. Obhájce navrhnul zproštění viny, v případě odsouzení požadoval mírný trest. Předseda soudu prohlásil jednání za skončené.¹²²

Po poradě soudního senátu byl vyhlášen rozsudek v následujícím znění: „*František Mimra, nar. 2.12.1886 v Plchůvkách, děkan řím. Katol, bytem v Rané č.70 t.č. ve vazbě zdejšího soudu,*

jest vinen,

I. že v srpnu 1948 v Hradci Králové dověděv se věrohodným způsobem, že se chystá zločin přípravy úkladů o republiku, uvedený v §2 zák.č. 50/23 Sb., opominul to neodkladně oznámiti věrohodným způsobem úřadu,

II. 31.12. 1948 v Rané veřejně nebo před více lidmi popuzoval k nepřátelskému činu proti jednotlivým skupinám, proto, že jsou stoupenci lidově demokratického řádu republiky,

III. 31.12.1948 v Rané propagoval fašismus nebo podobné hnutí, které sleduje potlačování práv a svobod pracujícího lidu,

čímž spáchal

ad I. zločin neoznámení trestních podniků podle § 25 odst. 1 zák. č.50/23 Sb.,

ad II. přečin popuzování podle § 26 odst. 1 zák. č. 231/48 Sb.,

---

¹²² NA, StS, Zápis z hlavního přelíčení z 31. 8. 1949.

ad III. zločin propagace fašismu a podobných hnutí podle § 25 odst. 1 zák. č. 231/48 Sb.,

a odsuzuje se za to

podle § 25 odst. 1, zák. č. 321/48 Sb., s použitím § 34 a 35 tr. z. k trestu těž. žal v trvání tří roků, zostřeného 1/4letně tvrdým ložem a dle §389 k náhradě nákladů na řízení trestní.

Vedle trestu na svobodě ukládá se obžalovanému dle § 47 zák. č. 231/48 Sb. peněžitý trest ve výši 10.000,-Kč nahrazený pro případ nedobytnosti dalším těžkým žalářem v trvání 1 měsíce.

Podle § 48 téhož zákona vyslovuje se konfiskace poloviny jmění obžalovaného.

Ve smyslu § 52 zák. č. 231/48 Sb., ztrácí obžalovaný čestná práva občanská a nezpůsobilostí nabytí jich znovu po 5 let.

Podle §55a tr. z. započítává se obžalovanému do trestu zajišťovací a vyšetřovací vazba od 7. I. 1949-22,30 hod. do 31.8.1949-17,30hod.

*Odsouzení jest nepodmíněné.*¹²³

Jednání skončilo o půl šesté večer. Josef Novák skrze obhájce požádal o desetiminutový rozhovor s P. Mímrou, setkání mu bylo umožněno. P. Mímra byl rozsudkem velmi zdrcen a s pláčem údajně pronesl: „Vidiš hochu, jak jsem dopadl, nepravdivými výroky ranských lidí.“ P. Mímra požádal, aby J. Novák pozdravoval všechny známé a že je prosí o modlitbu. Poté byl P. Mímra odveden zpět do vazby.¹²⁴

Po doručení písemného rozsudku obhájci Josefu Fukovi dne 23. září 1949 začal obhájce zpracovávat odvolání k nejvyššímu soudu v Brně. Odvolání bylo zasláno na soud v Praze 26. září 1949. V odvolání P. Mímra prostřednictvím advokáta rozporoval odůvodnění rozsudku. U zločinu neoznámení trestných podniků namítal, že i kdyby vědomě letáky koupil a přečetl, tak z nich nemohl vytušit záměry těch, kdo je vydávali, že se spojili k úkladům o republiku. Zdůvodnění u přečinu popuzování rozporoval to, že tím, že řekl, aby lidi neposlouchali rozhlas a nečetli noviny, nikoho nepopuzoval proti skupinám obyvatel, ale maximálně vyzýval k nečinnosti a pasivitě. Což by mohlo být hodnoceno jako zneužití úřadu duchovního k vykonávání vlivu na věci politického života. Proti zločinu propagace fašismu se bránil tím, že zmíněním Franka během kázání rozhodně nepropagoval ani nevychvaloval fašismus. Dále namítal, že o propagaci

---

¹²³ NA, StS, Rozsudek z 31. 8. 1949.

¹²⁴ NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 17.

„fašismu“ se zmínil pouze jeden svědek a kdyby to tak cítili i ostatní, tak by se proti tomu ohradili a oznámili úřadům. Nakonec se v odvolání ohrazuje vůči výši trestu, jak z důvodu dosavadního bezúhonného života, tak z důvodu vysokého věku a špatného zdravotního stavu.¹²⁵

Mezi tím Okresní prokuratura v Hlinsku dne 27. září odeslala ke schválení na Krajskou prokuraturu v Pardubicích návrh na pozastavení stíhání proti P. Mimrovy za pobuřování, kterého se měl dopustit při schůzi o pozemkové reformě. Zdůvodnila to tím, že byla oslovena místními veřejnými činiteli, projednávání u hlineckého soudu způsobilo nepřiměřenou pozornost u veřejnosti a vzhledem k odsouzení u pražského soudu není pokračování nutné. Jelikož trest udělený v Praze byl vyšší, než by mu hrozil za pobuřování u hlineckého soudu.¹²⁶ Krajská prokuratura s tímto postupem souhlasila a poslala dne 28. září 1949 tento návrh na ministerstvo spravedlnosti. Těmito kroky došlo k ukončení soudního řízení u hlineckého soudu.¹²⁷

Dne 8. listopadu 1949 stanovil Nejvyšší soud v Brně konání ústního líčení o odvolání P. Mimry na 19. listopadu 1948 v deset hodin. Převzetí obsílky o stanovení termínu přelíčení P. Mimra podepsal ve věznici v Ostrově u Karlových Varů dne 11. listopadu 1949. Pro odvolání byl P. Mimrovy stanoven jiný obhájce z Brna František Zachrdle.¹²⁸

Dne 19. listopadu 1949 v deset hodin a třicet minut dopoledne začalo ústní odvolací líčení u Nejvyššího soudu v Brně. P. Mimra nebyl u jednání přítomen, zastupoval ho zde přidělený obhájce advokát František Zachrdle.¹²⁹ Předsedou senátu byl Dr. Poláček, soudci z lidu byly: Dr. Sedlář a Dr. Svoboda a soudci: Dr. Vágner, Dr. Nahodil, Dr. Mrázek, Dr. Spálenka. Generální prokuraturu zastupoval Dr. Holubec. Nejprve byl přečten napadený rozsudek Státního soudu v Praze, během toho bylo zjištěno, že bude čten obsah letáků, což by mohlo způsobit vyzrazení státního tajemství. Po krátké poradě se soudní senát jednomyslně usnesl na vyloučení veřejnosti z jednání během předčítání letáků.¹³⁰ Poté obhájce František Zachrdle přečetl odvolání sepsané obhájcem Františkem Fukou. Načeš Dr. Holubec za prokuraturu navrhl zamítnutí odvolání. Předseda potom prohlásil přelíčení za skončené a došlo k poradě soudců. Po poradě došlo k vyhlášení

---

¹²⁵ NA, StS, Odvolání z 26. 9. 1949.

¹²⁶ NA, GProk, Dopis na Krajskou prokuraturu v Pardubicích ze dne 27. 9. 1949.

¹²⁷ NA, GProk, Dopis na Ministerstvo spravedlnosti ze dne 28. 9. 1949.

¹²⁸ NA, fond: Správa Sboru nápravné výchovy (SSNV), Obsílka nejvyššího soudu v Brně z 10. 11. 1949.

¹²⁹ Důvody nepřítomnosti P. Mimry během líčení nejsou ve spisech, ani v žádných jiných pramenech uvedeny.

¹³⁰ NA, fond: Nejvyšší soud, Praha, nezpracováno (NS Praha), signatura: sp. zn. To 214/49, Poradní protokol z 19. 11. 1949

konečného rozhodnutí včetně odůvodnění, na kterém se jednomyslně shodli všichni soudci.¹³¹

Nejvyšší soud v Brně dne 19. listopadu 1949 rozhodl takto:

„*Odvolání se zamítá.*

Odvolatel je povinen nahradit dle § 390, odst. 2 tr. ř. náklady odvolacího řízení.

Důvody: Odvolání obžalovaného, podané pro výrok o vině a pro výrok o trestu, není důvodné.“¹³²

Zamítnutím odvolání se naplnila Mimrova slova, která údajně pronesl někdy v roce 1948, když hodnotil politickou situaci v zemi po nástupu komunistů k moci.

„*Němci mě za války nezavřeli, komunisté mě zničí život!*“¹³³

Mimo spisy o soudním procesu s P. Mimrou o něm byly nalezeny zmínky ve dvou dalších spisech Státní bezpečnosti, první ve spisu *Novosad Jaroslav a sp.*¹³⁴ a druhá ve spisu *Václav Pácha a spol.*¹³⁵

V prvním spisu byl podsvazek *Lopour Ladislav*, týkající se Ladislava Lopoura, který předal při duchovní obnově v Hradci Králové P. Mimrovi protistátní letáky. Ze spisu vyplývá, že poté co L. Lopour zjistil, že byl P. Mimra zatčen, opustil seminář a začal se skrývat před státní bezpečností. S pomocí P. Jaroslava Novosada se skrýval na různých farech, až do 10. února 1954, kdy byl zatčen na faře v Krchlebech. Z výsledků vyplývá, že Ladislav Lopour jednal na základě pokynů nadřízených v semináři a potvrdil i tvrzení P. Mimry, že letáky byly rozdávány všem přítomným duchovním. Ladislav Lopour byl 3. května 1954 propuštěn s tím, že jeho trestný čin byl již promlčen.¹³⁶

Ve spisu označeném *Václav Pácha a spol.*, který obsahoval záznamy vyšetřování spolupracovníků dříve zatčených vysoce postavených církevních představitelů, například: Jana Opaska, opata břevnovského kláštera, Josefa Hloucha, olomouckého biskupa, Josefa Berana, pražského arcibiskupa a dalších. Ve své výpovědi z 31. října 1950 P. František Pospíšil, který byl sekretářem biskupské konzistoře udává, že ví, že byl P. Mimra zatčen, ale že jej osobně nezná. Další zmínka je v doznání Josefa Burýška, který mimo jiné popisoval, jak se dostaly protistátní letáky k P. Mimrovi přes Ladislava

---

¹³¹ NA, NS Praha, To 214/49, Protokol o ústním odvolacím líčení z 19. 11. 1949.

¹³² NA, NS Praha, To 214/49, Usnesení o odvolání z 19. 11. 1949.

¹³³ NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 6.

¹³⁴ Archív bezpečnostních složek (ABS), fond: V/HK, signatura: V-231 HK Jaroslav Novosad a sp.

¹³⁵ ABS, fond: V/MV, signatura: V-5506 MV Václav Pácha a spol.

¹³⁶ ABS, fond: V/HK, signatura: V-231 HK Jaroslav Novosad a sp.

Lopoura. Jak u P. Mimry, tak u L. Lopoura v popisu událostí potvrdil, že neměli tušení, že jsou mezi předanými dokumenty i protistátní letáky.¹³⁷

4.3. Vězení

Již během čekání na odvolání u Nejvyššího soudu byl P. Mimra dne 15. září 1949 z vazební věznice v Praze převezen do věznice v Ostrově u Karlových Varů. Od svého zatčení 7. ledna 1949, do převozu do věznice v Ostrově, strávil ve vazebních věznicích P. Mimra dvě stě padesát jedna dní. Ve věznici v Ostrově bylo Mimrovi přiděleno číslo trestance 02074.¹³⁸ Ihned po příchodu do věznice byl poslán do pracovního tábora Rovnost. Tento pracovní tábor byl po odchodu válečných zajatců znovu otevřen pro vězně československých soudů právě ve stejný den, kdy byl do Ostrova převezen P. Mimra, tedy 15. září 1949.¹³⁹ Z pracovního tábora Rovnost byl ze zdravotních důvodů přerázen na pracoviště Stadion Jáchymov, kde zůstal do ukončení prací. Poté byl přerázen na pracoviště Holzbach II, kde pracoval až do převozu do věznice Plzeň – Bory.

V průběhu věznění v Ostrově dne 7. prosince 1949 podala neteř P. Mimry Ludmila Janečková z Kosteleckých Horek u Státního soudu v Praze žádost o milost. Žádost zdůvodňuje jeho stářím a špatným zdravotním stavem. Tyto důvody doplňuje tím, že byl po celý život bezúhonný, během okupace byl vlastencem a pochází z pěti dětí z rolnické rodiny.¹⁴⁰ Soud si v průběhu prosince vyžádal vyjádření k chování P. Mimry ve vězení a jeho zdravotním stavu. Dále byla odeslána žádost o prošetření rodinných a majetkových poměrů P. Mimry Okresnímu národnímu výboru v Chrudimi, který tuto žádost postoupil na velitelství stanice národní bezpečnosti v Hlinsku. Do Hlinska přišla žádost 30. prosince 1949. Odpověď zpět na soud byla odeslána až 13. dubna 1950. K majetkovým poměrům zní odpověď, že je P. Mimra poměrně zámožný. Dále je zde vyjádření Akčního výboru Národní fronty a výboru Komunistické strany Československa v Rané, kde se konala společná schůze 9. února 1950. Společné vyjádření bylo: „*František Mimra není hoden milosti presidenta republiky a žádost jeho neteře Ludmily Janečkové nedoporučují.*“¹⁴¹ Soud v Ostrově odeslal na soud zprávu o velmi dobrém chování P. Mimry během věznění

---

¹³⁷ ABS, fond: V/MV, signatura: V-5506 MV Václav Pácha a spol.

¹³⁸ NA, SSNV, Oznámení výše nákladů trestu z 19. 12. 1949.

¹³⁹ BAUER, Zdeněk. *Jáchymovské tábory – peklo, ve kterém mrzlo: trestanecké tábory na Jáchymovsku a exemplární pranýřovací tresty pro odpírače těžby uranové rudy*. Praha: NBZ, 2019. s. 726.

¹⁴⁰ NA, StS, Ludmila Janečková, Žádost o milost ze 7. 12. 1949.

¹⁴¹ NA, StS, Zpráva Státnímu soudu v Praze z 13. 4. 1950.

v jejich věznici. Tato zpráva byla sepsána dne 10. ledna 1950, tedy dva dny před převozem P. Mimry do věznice v Plzni.

Jak již bylo naznačeno, byl dne 12. ledna 1950 P. Mimra převezen do věznice Bory v Plzni, kde strávil dva měsíce. Dále 10. března 1950 do věznice v Kutné Hoře. Ve zdejší věznici mu bylo přiděleno číslo 1709. Po nástupu do kutnohorské věznice zde pracoval na stavbě továrny Mira v Kutné hoře. Později pracoval, až do dalšího přesunu, v cihelně v Sedlci. Tím, že došlo během krátké doby k přesunům mezi třemi věznicemi, tak nová žádost ohledně chování a zdravotního stavu dorazila do věznice během května. Na žádost bylo odpovězeno 23. května 1950, že se P. Mimra ve vězení chová „*řádně a slušně*“. Dále byl chválen za své dobré pracovní nasazení a to i přes vysoký věk a zdravotní stav. Proto velitel konstatoval, že je P. Mimra hoden udělení milosti. Vězeňský lékař ve své zprávě vyjmenoval následující: rozedma plic, katarální změny na průduškách, vleklý kloubový hostec s občasnou prudkou exerherbáci, křečové žily. S tím, že tyto nemoci často znemožňují možnost práce a také, že lze předpokládat další zhoršování zdravotního stavu.¹⁴²

Podle popisu průběhu věznění P. Mimry Josefem Novákem byl spolu s Mimrou v kutnohorské věznici také továrník Pujman z Nového Ranska. Dne 27. března 1950 obdržel J. Novák dopis od paní Pujmanové, která byla na návštěvě za svým mužem ve věznici a dostala adresu J. Nováka s tím, že ho má informovat o tom, že je P. Mimra v Kutné Hoře. V dopise mu také popsala, jak má postupovat, aby mohl P. Mimru navštívit. J. Novák se tedy v průběhu dubna rozjel dle informací v dopise od paní Pujmanové do Kutné Hory. Nejprve byl v kanceláři věznice odmítnut, protože P. Mimra měl údajně návštěvu před třemi dny, kdy ho navštívila sestra Marie Tupcová. Naštěstí se zde potkal s bývalým školním inspektorem Beránkem z Chrudimi, kterého znal a který zde pracoval jako písař. Pan Beránek se přimluvil u velitele věznice, který návštěvu nakonec umožnil. J. Novák se setkal s P. Mimrou v poledne v čase oběda v cihelně v Sedlci. Bylo jim umožněno společně poobědvat a strávit spolu celou hodinu.¹⁴³

Dne 18. července 1950 byl P. Mimra přepraven do věznice Mírov, kde mu bylo přiděleno číslo 3228.

V červnu 1951 požádal Jaroslav Novák o návštěvu P. Mimry v mírovské věznici, kterou také podpořil Místní národní výbor ve Vojtěchově. V žádosti požádal o návštěvu

---

¹⁴² NA, SSNV, Dopis Státnímu soudu v Praze z 22. 5. 1950.

¹⁴³ NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 18–19.

na 7. července 1951.¹⁴⁴ Velitel věznice na Mírově dne 2. července 1951 tuto návštěvu povolil v požadovaný den v dopoledních hodinách.¹⁴⁵ Dle slov J. Nováka měl P. Mimra z jeho návštěvy velikou radost. Vyměnili si vzájemně informace za dobu, kdy se neviděli a P. Mimra vzpomínal na různé události, které zažil na Rané.¹⁴⁶

Další a poslední návštěvou zaznamenanou ve vězeňských spisech byla návštěva synovce P. Mimry Miroslava Mimry, o kterou zažádal 6. listopadu 1951.¹⁴⁷ Ve spisech nebyl záznam o povolení návštěvy, ale dle slov J. Nováka se návštěva uskutečnila.¹⁴⁸ Datum návštěvy nebyl uveden v žádných pramenech.

Během pobytu na Mírově byl P. Mimra jednou disciplinárně potrestán za to, že si promluvil s vězněm z jiné skupiny, což bylo zakázáno. K události došlo 1. října 1951, trestem byly tři měsíce pozastavení všech výhod.¹⁴⁹

Od 25. října 1951 pracoval P. Mimra na stavebním dvoře, jak se psalo v posudku z mírovské věznice pro Státní prokuraturu v Praze, z důvodu blížícího se konce trestu. Velitel věznice P. Mimru chválil za dobrý vztah k práci i přes vysoký věk a špatný zdravotní stav. Zdravotní stav P. Mimry byl v dotazníku připojeném k posudku zhodnocen jako špatný, klasifikace C.¹⁵⁰

Krátce před vánočními svátky dne 22. prosince 1951, byl P. Mimra převezen z mírovské věznice do věznice v Rakovníku. V této věznici strávil posledních dvacet pět dní ze svého tříletého věznění. U Okresní prokuratury v Rakovníku dne 16. ledna 1952 P. Mimra podepsal protokol, ve kterém se zavázal k tomu, že po propuštění bude bydlet u své sestry Marie Tupcové z Plchůvek. Dále, že musí ihned po propuštění navštívit úřad pro věci církevní v Praze. Na svobodu byl P. Mimra propuštěn v deset hodin dopoledne.¹⁵¹

---

¹⁴⁴ NA, SSNV, Novák Jaroslav – Žádost o návštěvu ve věznici na Mírově z 28. června 1951.

¹⁴⁵ NA, SSNV, Povolení návštěvy z 2. července 1951.

¹⁴⁶ NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 22.

¹⁴⁷ NA, SSNV, Novák Jaroslav, Žádost o návštěvu ve věznici na Mírově z 6. listopadu 1951.

¹⁴⁸ NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 22.

¹⁴⁹ NA, SSNV, Hlášení ke kázeňskému řízení z 1. 10. 1951.

¹⁵⁰ NA, SSNV, Posudek z 28. 10. 1951.

¹⁵¹ NA, StS, Protokol o propuštění z 16. ledna 1952.

5. Závěr života P. Mimry

Po svém propuštění z vězení se P. Mimra vrátil do své rodné vsi Plchůvky, kde bydlel na statku u své sestry Marie Tupcové. Vrátil se ve špatném zdravotním stavu, jak píše Jaroslav Olšava ve své knize, ani příbuzní ho nepoznávali, jak byl pohublý. Během svého pobytu u sestry hned první dny rozeslal dopisy známým nejen v Rané, ale také kněžím v okolí s pozdravy a informací, že byl propuštěn.¹⁵² Josef Novák byl od něho informován, že se chystá také podívat na Ranou. Z pramenů není jasné, jak dlouho a kdy přesně na Rané byl. Je velmi pravděpodobné, že zde strávil několik dní, jelikož J. Novák ve svých vzpomínkách píše, že po příjezdu P. Mimry na Ranou, mu P. Václav Jakubec na faře poskytl místo na přespaní. Návštěva se pravděpodobně uskutečnila kolem 24. února 1952, jelikož dle *Pamětní knihy obce Vojtěchov* se v tento den uskutečnila poslední mše svatá P. Mimry v kostele svatého Jakuba staršího na Rané. Během této mše svaté měl P. Mimra také kázání, při kterém se s místními farníky rozloučil.¹⁵³

5.1. Cerekvice nad Loučnou

Již krátce po svém návratu z vězení P. Mimra začal uvažovat o návratu do duchovní služby. Vzhledem k tomu, že se po několika týdnech mezi přáteli a rodinou začal cítit lépe, zažádal dopisem na konzistoři v Hradci králové o návrat do duchovní správy. Vzhledem k tomu, že v rozsudku nebylo nic o tom, že by nemohl vykonávat duchovní službu, nic nebránilo jeho návratu. Přestože by se byl P. Mimra rád vrátil na Ranou, shodl se s panem biskupem Mořicem Píchou, že by mu na Rané mohly hrozit další problémy od zdejších komunistů. Vzhledem k jeho stáří a zdravotnímu stavu ho ustanovil biskup administrátorem v Cerekvici nad Loučnou nedaleko Litomyšle. Velkou výhodou této farnosti bylo, že byla blízko bydliště jeho příbuzných. Překvapivě toto jmenování schválil také úřad pro věci církevní.¹⁵⁴

S přípravami nastěhování do nové farnosti P. Mimrovi pomáhal jeho synovec Miroslav. Ještě koncem zimy se P. Mimra nastěhoval na faru do Cerekvice. Již během prvních týdnů zjistil, že zde nebude jednoduchá služba, jelikož do farnosti patřilo několik vzdálených škol, kde měl vyučovat náboženství a celkově velká rozloha farnosti. Přesné datum nastěhování na faru Cerekvice není z pramenů zřejmé, ale z dopisu, který P. Mimra

---

¹⁵² OLŠAVA, Jaroslav. *Kvetoucí růže a plevel*. s. 113–114.

¹⁵³ *Pamětní kniha obce Vojtěchov*. s. 184.

¹⁵⁴ NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 24.

zaslal dne 16. března 1952 rodině Dubských z Mrákotína, můžeme usuzovat, že zde již v březnu byl. V tomto dopisu sděloval své první dojmy z nové farnosti a svůj zdravotní stav. Ten P. Mimra hodnotil slovy: „*Jsem nemocen těžce: mám vysoký tlak krevní, zduřená játra, nález na plicích velký a skoro žádných červených krvinek.*“ Déle informoval o tom, že jeho mladý předchůdce ve farnosti zavedl jednu bohoslužbu v osm hodin ráno v kostele v Cerekvici a druhou v deset hodin dopoledne v některém ze tří filiálních kostelů. Farníkům slíbil, že to tak nechá, dokud to bude zvládat. Pokračoval líčením o výuce ve školách: do farnosti patřilo celkem pět škol v okolních obcích a dvě školy v Cerekvici, obecná a měšťanská. P. Mimra vyučoval náboženství pouze v obou školách v Cerekvici a školy v okolních obcích si rozebrali dva mladší kolegové z okolních farností. Stěžoval si, že zde již nejsou žádné statky, ale už jen Jednotné zemědělské družstvo, takže nebylo možné sehnat ani půllitr mléka.¹⁵⁵

Někdy začátkem jara byl operován v litomyšlské nemocnici, kde mu byl pravděpodobně odstraněn nádor na plicích, o kterém se zmiňoval v dopise Dubským. V nemocnici byl hospitalizován asi jeden měsíc a po propuštění z nemocnice se zotavoval u synovce Miroslava v Horkách u Chocně. Zde ho dne 14. července navštívil Josef Novák u příležitosti čtyřicátého výročí Mimrova kněžského svěcení. J. Novák byl překvapen v jak dobrém stavu P. Mimra během jeho návštěvy byl a doufal, že operace pomohla a vše bude v pořádku.

Vzhledem k tomu, že se P. Mimra cítil dobře, tak se dne 29. července 1952 vrátil zpět do duchovní správy v Cerekvici. Začal s radostí a z plných sil opět sloužit mše svaté a pomalu připravoval rozvrhy na výuku náboženství na nový školní rok. Netrvalo to dlouho a jeho zdravotní stav se začal velmi rychle zhoršovat. J. Novákovi v dopisu ze dne 14. 8. 1952 napsal, že je velmi slabý a že se ho lékaři pokouší léčit, ale nic nepomáhá. Lékaři ho chtěli opět hospitalizovat, ale P. Mimrovi se moc nechtělo, protože tušil, že se z nemocnice již nemusí vrátit. Rodina a přátelé ho přesvědčili, aby šel do nemocnice, že je ještě jistá naděje na vyléčení.¹⁵⁶

---

¹⁵⁵ Archív autora, opis Dopisu rodině Dubských z 16. 3. 1952.

¹⁵⁶ NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 25–26.

5.2. Úmrtí a pohřeb

Zdravotní stav P. Mimry se během pobytu v nemocnici nelepšil. J. Novákovi dne 27. srpna napsal v dopisu následující slova: „*Milý Pepo, od pondělí jsem zase v nemocnici, odkud už asi živý nevyjdu. Nedaří se záchrana takového vraku. Ale ty bolesti...*“ Po obdržení tohoto dopisu se J. Novák další týden ve středu vydal do nemocnice v Litomyšli na návštěvu za P. Mimrou. Když ho J. Novák viděl, nemohl uvěřit, že je to ten samý člověk, kterého viděl před měsícem na oslavě výročí kněžského svěcení. P. Mimra již zcela rezignoval na možnost vyléčení a prosil o modlitbu. Jeho synovec Miroslav ho navštěvoval dvakrát týdně a průběžně informoval také J. Nováka o Mimrově zdravotním stavu. Na začátku října se Mimrův zdravotní stav výrazně zhoršil, proto se J. Novák vydal v neděli 10. října 1952 opět do litomyšlské nemocnice na návštěvu. P. Mimra byl již zcela vyhublý a ani moc nereagoval. Jediná slova, která J. Novák od svého faráře slyšel, byla: „*Neber mě za ruce, nesahej na postel, jest to hrozná bolest.*“ Po hodině u lůžka P. Mimry se se smutkem vydal na cestu domů.¹⁵⁷

P. František Xaver Mimra zemřel v nemocnici v Litomyšli dne 13. října 1952 ve dvě hodiny ráno. Pohřeb P. Mimry byl naplánován na čtvrtek 16. října 1952 v deset hodin dopoledne.¹⁵⁸

Hned jak se tuto smutnou zprávu dozvěděli farníci z Rané, objednali na čtvrteční ráno autobus, aby se s P. Mimrou mohlo přijet rozloučit co nejvíce lidí. Nakonec z ranské farnosti do Litomyšle přijelo na sto dvacet farníků. Rakev s ostatky P. Mimry byla vystavena v kapli svaté Markéty na litomyšlském probošství. Zde měli lidé poslední možnost pohlédnout do tváře svého dlouholetého faráře. Z kaple byla po úvodních pohřebních obřadech rakev přenesena čtyřmi starými kněžími, kteří se zemřelým studovali, do proboštského chrámu Povýšení svatého Kříže. Během tohoto průvodu zněla Mimrova oblíbená mariánská píseň *K nebesům dnes zalet' písni*, kterou hrála litomyšlská městská kapela. Zádušní mši svatou celebrouval litomyšlský děkan P. Hubert Král. Po skončení obřadů v chrámu vyšel veliký průvod na městský hřbitov. Průvod doprovázela pohřebními pochody opět městská hudba. Pro poslední odpočinek P. Mimry byl připraven hrob na městském hřbitově v Litomyšli v blízkosti hřbitovní kaple svaté Anny.¹⁵⁹ Po modlitbách za zemřelého, které vedl P. Hubert Král, promluvil za přítomné kněze jeden z Mimrových spolužáků. Ve svých vzpomínkách zmínil jejich přátelství ze studií

---

¹⁵⁷ NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 26–27.

¹⁵⁸ *Pamětní kniha obce Vojtěchov*. s.188; Parte: Obrázek 2.

¹⁵⁹ Mapa s umístěním hrobu P. F. X. Mimry na městské hřbitově v Litomyšli: Obrázek 3–4.

v semináři a také, že již během studií vystupoval na veřejnosti vždy s oddaností a nebojácností. Po promluvě Mimrova spolužáka měl řeč za ranské farníky Josef Novák. Připomněl Mimrovo dlouhodobé působení na Rané, a to již od jeho kaplanských začátků u P. Josefa Elitzera a pokračoval jeho návratem jako ranského faráře. Vzpomněl na jeho oblibu mezi mládeží, spolupráci s katolickými spolky, starost o kostel a jeho opravy, včetně nákupu kostelních zvonů. V závěru své řeči také zmínil jeho snahu o záchranu farního majetku, za kterou zaplatil svobodou. Na závěr poděkoval P. Mimrovi jménem farníků za jeho dlouholetou a věrnou službu farnosti. P. Hubert Král nakonec poděkoval všem příbuzným, kněžím a všem, kteří se přišli s P. Mimrou rozloučit. Poté byla za zvuků písně *Tisíckráté pozdravujem Tebe*, přáteli z ranské farnosti rakev s P. Mimrou spuštěna do hrobu. Nedaleko hrobu P. Mimry¹⁶⁰ je na stejném hřbitově pochován v hrobce děkanů jeho strýc P. František Mimra.¹⁶¹ Po návratu do ranské farnosti se většina farníků ještě zastavila ve farním kostele svatého Jakuba, aby se spolu s administrátorem P. Václavem Jakubcem pomodlili za spásu duše P. Mimry a popřáli mu věčnou slávu.¹⁶²

---

¹⁶⁰ Fotografie hrobu P. F. X. Mimry, Obrázek 5.

¹⁶¹ Fotografie hrobky děkanů a náhrobního kamene, Obrázek 6–7.

¹⁶² NOVÁK, Josef. *Tragédie*. s. 28–29.

6. Soudní rehabilitace a odkaz P. Mimry

V letech 1955–1957 docházelo k prvním revizím politických procesů z let 1948–1955, jelikož se množily stížnosti příbuzných odsouzených na nezákonnost rozsudků. Tento tlak veřejnosti byl již neudržitelný, proto byla ustanovena skupina pod vedením ministra vnitra Rudolfa Baráka, která měla prošetřit některé případy z let 1948–1952 na výši udělených trestů. Vzhledem k tomu, že se komise nezabývala protiprávností jednání a konkrétní případy k projednávání jí byly přidělovány vedením Komunistické strany a navíc členy komise byli lidé, kteří se na protiprávním jednání podílely, nepřineslo prošetřování, žádné zásadní výsledky. Vyšetřování se vůbec netýkalo monstr procesů, ale pouze procesů s komunistickými funkcionáři. Z téměř sedmi tisíc případů, které byly prošetřovány, bylo u dvě stě šedesáti tří nařízeno nové projednání, padesát rozsudků bylo prohlášeno za neodůvodněné, dvě stě třináct s neúměrně vysokými tresty, ale u ostatních byla potvrzena správnost obvinění i rozsudků. V roce 1960 proběhla amnestie odsouzených za protistátní činnost, týkala se přes pět tisíc odsouzených. V letech 1962 a 1965 proběhly další amnestie, takže byly z vězení propuštěni téměř všichni odsouzení z první poloviny padesátých let z politických důvodů. Většina propuštěných se nespokojila s tím, že byli propuštěni na základě amnestie, ale požadovali obnovení procesů a rehabilitaci. Na základě množících se požadavků o obnovení procesů byla ustanovena další komise pro prověření politických procesů. Vedením komise byl pověřen tajemník Ústředního výboru Komunistické strany Československa Drahomír Kolder. Zpráva komise schválená v dubnu 1963 vedla k soudní rehabilitaci všech vysokých stranických funkcionářů. Což otevřelo možnost prověřit i ostatní případy, ale soudy tato prověřování schválně protahovaly, takže k mnoha projednáním nedošlo. Situace se zlepšila až vydáním zákona číslo 82 z roku 1968, na jehož základě bylo znovu projednáno dva tisíce devět set případů. Z těchto případů bylo sto osmdesáti zmírněn trest a ostatní odsouzení byli zcela rehabilitováni.¹⁶³

6.1. Soudní rehabilitace

Z několika málo úředních dopisů mezi Ministerstvem vnitra, Nejvyšším soudem v Praze a Krajským soudem v Praze můžeme usuzovat, že případ P. Mimry měl být

---

¹⁶³ KAPLAN, Karel, PALEČEK, Pavel. *Komunistický režim a politické procesy v Československu*. s. 216–220.

projednán v rámci rehabilitací případů z padesátých let v roce 1968. Již 1. dubna 1968 si nejvyšší soud vyžádal soudní a vyšetřovací spisy od krajského soudu.¹⁶⁴ Dne 25. dubna 1968 si Krajský soud v Praze vyžádal vyšetřovací spisy na ministerstvu vnitra.¹⁶⁵ Vzhledem k tomu, že ministerstvo vnitra odpovědělo, že vyšetřovací svazky na P. Mímru nevede,¹⁶⁶ zaslal krajský soud nejvyššímu soudu pouze soudní spisy, a to 7. května 1968. V průběhu jednoho roku se pravděpodobně spisy od Nejvyššího soudu v Praze dostaly ke Krajské prokuratuře v Hradci Králové, jelikož si 27. června 1969 vyžádala na Krajské prokuratuře v Praze dozorový spis bývalé státní prokuratury v Praze,¹⁶⁷ který byl 11. července 1969 zaslán. Hradecká prokuratura tento spis navrátila 9. ledna 1974 zpět do Prahy.¹⁶⁸ Tato časová souslednost dokumentů odpovídá tomu, že v sedmdesátých letech bylo mnoho rehabilitací podle zákona 82 z roku 1968 pozastaveno, případně zrušeno.¹⁶⁹

Na další příležitost k očištění jména P. Mímry bylo nutné počkat až do pádu komunistického režimu v roce 1989. Dne 6. září 1990 se konalo neveřejné zasedání Krajského soudu v Hradci Králové o soudní rehabilitaci podle § 9 zákona číslo 119/1990 Sb. Soud rozhodl, že se trestní stíhání pro zločin neoznámení trestních podniků podle § 25 odst. 1 zák. č. 50/23 Sb. a přečin popuzování podle § 26 odst. 1 zák. č. 231/48 Sb. podle zákona 119/1990 Sb. zastavuje. Z trestu těžkého žaláře v trvání tří let stanoví za zločin propagace fašismu a podobných hnutí podle § 25 odst. 1 zák. č. 231/48 Sb., trest těžkého žaláře v trvání jednoho roku. V odůvodnění se píše, že zrušené stíhání bylo na základě toho, že tyto přečiny a zločiny byly v zákonu o rehabilitaci zrušeny. Naopak propagace fašismu v tomto zákoně není uvedena, proto vyměřil nový trest na spodní hranici dle zákona platného v době konání původního soudu.¹⁷⁰

Podle potvrzení o podání stížnosti na rozhodnutí o rehabilitaci, které bylo nalezeno v Kronice, nebyli ranší farníci spokojeni s výsledkem soudní rehabilitace z 6. září 1990. Z tohoto dokumentu vyplývá, že sto třicet dva farníků 22. července 1991 podepsalo stížnost na rozhodnutí soudu, které přijala Generální prokuratura ČR odbor rehabilitací,

---

¹⁶⁴ NA, StS, Žádost z 1. 4. 1968.

¹⁶⁵ NA, StS, Žádost z 25. 4. 1968.

¹⁶⁶ NA, StS, Zapůjčení materiálů – sdělení z 3. 5. 1968.

¹⁶⁷ NA, StS, František Mímra – rehabilitace z 27. 6. 1969.

¹⁶⁸ NA, StS, František Mímra – přezkoumání tr. věci z 9. 1. 1974.

¹⁶⁹ KAPLAN, Karel, PALEČEK, Pavel. *Komunistický režim a politické procesy v Československu*. s. 220.

¹⁷⁰ NA, StS, Rozsudek z 6. 9. 1990.

která ho postoupila krajské prokuratuře v Hradci Králové.¹⁷¹ Vzhledem k tomu, že se dne 29. ledna 1993 konalo u Krajského soudu v Hradci Králové hlavní líčení o trestním řízení proti P. Mimrovy kvůli propagaci fašismu, byla stížnost úspěšná. Soud rozhodl takto: „*Obžalovaný František Mimra, ... se podle § 226 písm. b) tr. ř.*

zprošťuje

obžaloby státního prokurátora v Praze ze dne 18. 8. 1949, sp. zn. Pst I 280/49, rozšířené státním prokurátorem při hlavním líčení před státním soudem pro zločin propagace fašismu a podobného hnutí podle § 25 odst. 1 zák. čís. 231/48 Sb., který měl spáchat tím,

že dne 31. 12. 1948 v Rané propagoval fašismus nebo podobné hnutí, které sleduje potlačování práv a svobod pracujícího lidu,

ježto tento skutek není trestným činem.¹⁷²

Z odůvodnění rozsudku se dozvídáme, že již soud v roce 1990 měl P. Mimru zcela osvobodit. Především proto, že soud vycházel z výpovědi Miroslava Volfa z přezkoumání v roce 1968, který tehdy vypověděl, že si již přesně nepamatuje, co přesně tehdy P. Mimra při kázání řekl, a odkazoval na svoji výpověď u státní bezpečnosti v roce 1948. Jenže spisy státní bezpečnosti nebyly v roce 1968 ani v roce 1990 nalezeny, takže Miroslav Volf nemohl být s touto výpovědí konfrontován. Z těchto důvodů bylo dokazování neúplné a nebyla možnost toto procesní pochybení napravit. Ale i kdyby k pochybení nedošlo, krajský soud ve výrocích ze Silvestra 1948 nespatořoval propagaci fašismu. Tento rozsudek nabyl právní moci 29. ledna 1993, tedy čtyřicet čtyři let po svém zatčení se P. Mimra dočkal spravedlnosti a úplného očištění svého jména.¹⁷³

6.2. Pamětní deska

Krátce před vánočními svátky v roce 1996 se během ručního zvonění objevila prasklina na zvonu farního kostela sv. Jakuba. Šlo o zvon z roku 1492, který přečkal zabavování zvonů pro válečné účely během obou světových válek. Oprava zvonu by byla možná, ale nikdo nemohl zaručit, že zvon opět nepraskne. Z tohoto důvodu se farníci rozhodli uspořádat sbírku na nové zvony. Během roku 1997 se povedlo nashromáždit dostatek peněz na nové zvony. V listopadu 1997 navštívila ranský kostel svatého Jakuba

---

¹⁷¹ *Kronika – Dějiny a záznamy ze života farnosti ranské církve římskokatolické. František Mimra – přezkumné řízení z 3. 10. 1991.; Obrázek 8.*

¹⁷² NA, StS, Rozsudek z 29. 1. 1993.

¹⁷³ Tamtéž.

majitelka zvonařské dílny z Brodku u Přerova paní Marie Tomášková – Dytrychová, aby navrhla nejvhodnější nové zvony. Zvonařská dílna nabídla výrobu dvou zvonů, jeden o hmotnosti asi dvě stě devadesát kilogramů a druhý o hmotnosti asi sto dvacet kilogramů. Tehdejší administrátor farnosti P. Ladislav Hojný v lednu 1998 objednal odlít těchto zvonů podle nabídky. Zvony byly dodány 19. srpna 1998, větší zvon Maria o hmotnosti dvě stě osmdesát kilogramů a menší svatý Vojtěch o hmotnosti sto dvacet sedm kilogramů. Aby měli farníci příležitost si zvony prohlédnout, byly nejprve umístěny v kostele svatého Jakuba u mariánského oltáře. Původně měly být nové zvony posvěceny začátkem září 1998 na sedmdesáté výročí posvěcení zvonů pořízených P. Mimrou a posvěcených 2. září 1928. Právě u této příležitosti byla také pořízena pamětní deska, která připomínala působení P. Mimry v ranské farnosti a také jeho nespravedlivé věznění, na jehož následky zemřel. Nakonec byl termín svěcení zvonů a žehnání pamětní desky stanoven na 17. října 1998.¹⁷⁴ Černá žulová pamětní deska byla umístěna vpravo od vchodových dveří do sakristie kostela svatého Jakuba. V horní části desky je jedenáctý verš z Janova evangelia z desáté kapitoly: „Dobrý pastýř dává život za ovce své“. Pod veršem je vyobrazena fotografie P. Mimry, pod fotografií je následující text:

„P. FRANTIŠEK XAVER MIMRA
FARÁŘ V RANÉ, OSOBNÍ DĚKAN
NARODIL SE 2.12.1886 V PLCHŮVKÁCH
U CHOCNĚ. NA KNĚZE BYL VYSVĚCEN
14.7.1912.
VE FARNOSTI RANSKÉ PŮSOBIL 30 LET,
DO 6.1.1949, KDY BYL KOMUNISTICKÝM
REŽIMEM ZATČEN A UVĚZNĚN.
NÁSLEDKEM VELKÉHO UTRPENÍ VE
VĚZENÍ, ZEMŘEL 13.10.1952
NA PAMÁTKU JEHO BLAHODÁRNÉHO
PŮSOBENÍ MEZI NÁMI
VDĚČNÍ FARNÍCI“.¹⁷⁵

---

¹⁷⁴ *Knihy pamětní pro Chrám Páně Ranské*. s. 469–470; *Kronika – Dějiny a záznamy ze života farnosti ranské církve římskokatolické*, Novinový výstřižek, KRČIL, Miroslav. *Zvony Vojtěch a Maria v Rané posvěti královehradecký biskup*.

¹⁷⁵ Obrázek 9.

Slavnost, při které byly posvěceny zvony a požehnána pamětní deska, začala v sobotu 17. října 1998 ve čtyři hodiny odpoledne. Celé slavnosti předsedal světicí biskup královehradecký Josef Kajnek, déle byli přítomni: administrátor farnosti P. Bohumil Šitavanc, jeho předchůdce P. Ladislav Hojný, P. Jan Srnský, P. Josef Pospíšil, P. Jiří Štorek a P. Václav Tobek.¹⁷⁶ Slavnost začala odhalením a požehnáním pamětní desky P. Františka Xavera Mimry, následovala mše svatá, při které byly posvěceny oba nové zvony.¹⁷⁷ Zvony byly vyzdviženy do zvonice 29. října 1998, poprvé se na zvony zvonilo o slavnosti Všech svatých 1. listopadu 1998.¹⁷⁸ Umístěním pamětní desky na zeď farního kostela bylo zajištěno připomínání si nesvobody v době vlády komunistického režimu a to, že byli lidé, kteří v té době trpěli jen proto, že se snažili být věrni pravdě podle Evangelia.

6.3. Komunitní centrum P. F. X. Mimry

Přestože dlouhá léta na ranské faře nebydlel žádný kněz a byla většinou obydlena některým z farníků, tak se po pádu komunismu používala farní zahrada, část fary a stodola patřící k faře pro různé farní akce. Například z fary většinou vycházel liturgický průvod při prvním svatém přijímání nebo biřmování. Na farní zahradě a stodole se konaly farní dny a jiná podobná setkávání farníků. Vzhledem k tomu, že byla fara obydlená, byla také vcelku udržována, ale farní stodola postupně chátrala.

V létě roku 2016 došlo ke změně administrátora farnosti Raná. Do té doby bydleli administrátoři farnosti většinou na děkanství ve Skutči, případně na faře v Hlinsku nebo Krouně. Nově příchozí administrátor farnosti Raná P. Ondřej Matula se po dohodě s biskupstvím rozhodl bydlet na ranské faře. Tomuto rozhodnutí přispělo i to, že v době jeho příchodu nebyla fara obydlena. Po menší rekonstrukci fary se P. O. Matula nastěhoval na ranskou faru. Již několik let existoval projekt na rekonstrukci farní stodoly, ale nikdy nebyl realizován. S tímto projektem byl seznámen i P. O. Matula, kterému se myšlenka rekonstrukce bývalé stodoly zalíbila. V roce 2017 byla vyhlášena výzva na dotace pro výstavbu komunitních center, která se dala použít i na rekonstrukci farní stodoly. Došlo k přepracování původního projektu tak, aby vyhovoval aktuálním požadavkům a požadavkům dotace. Dne 7. listopadu 2018 začala rekonstrukce stodoly,

---

¹⁷⁶ Osobní archiv autora, Poznámky kronikáře Bořivoje Pospíšila z Vojtěchova.

¹⁷⁷ Obrázek 10.

¹⁷⁸ *Kniha pamětní pro Chrám Páně Ranskeg.* s. 470.

ze které mělo vzniknout nové komunitní centrum. V dotačním projektu bylo popsáno budované centrum následovně: „*Cílem projektu je rekonstrukce zchátralého objektu farní stodoly na vhodné prostory komunitního centra, kde budou realizovány aktivity vedoucí k podpoře osob ohrožených sociálním vyloučením a začleňování osob sociálně vyloučených a osob se zdravotním postižením. Výsledkem projektu bude zajištění aktivit sociálního začleňování (sociální poradenství, besedy, společných akcí a vznik kontaktního místa potravinové pomoci) a vzdělávacích a volnočasových aktivit vyplývajících z tradic komunity.*“¹⁷⁹ Již v průběhu plánování komunitního centra se řešila otázka, jak nově vznikající centrum pojmenovat. P. Ondřej Matula přišel s návrhem, že by komunitní centrum mohlo nést jméno P. Františka Xavera Mimry, proti tomuto návrhu nebylo žádných námitek.¹⁸⁰ Nápad na pojmenování komunitního centra po svém předchůdci měl své kořeny již v době zabydlování se P. Matuly v ranské farnosti. Tehdy se od různých lidí dozvídal o životě P. Mimry, tak si také prostudoval dostupné materiály a nabyl přesvědčení: „*že tento můj předchůdce v Ranské farnosti byl nejen velká osobnost a obětavý pastýř, ale také do velké míry mučedník.*“, proto také přednesl tento návrh na pojmenování centra. Svě vyjádření k pojmenování komunitního centra P. Matula zakončil slovy: „*Odvaha, přímost, velká víra a obětavost pátera Mimry je pro naši farnost trvalou výzvou.*“¹⁸¹ Výstavba komunitního centra P. F. X. Mimry byla dokončena 28. května 2019, slavnostní otevření komunitního centra spojeného s farním dnem bylo naplánováno na 9. června 2019. Začalo se mší svatou v devět hodin třicet minut dopoledne, po mši svaté byla přestřižena páska a nové komunitní centrum bylo otevřeno.¹⁸² Následoval krátký proslov P. Matuly, který centrum představil a také stručně přednesl životopis P. Mimry, poté následovaly prohlídky centra po menších skupinkách. V komunitním centru byly během jeho otevření vystaveny obrazy mladého umělce Vojtěcha Jehličky z Kladna. Po menším obědě následoval ve dvě hodiny odpoledne v kostele koncert pěveckého souboru Rubeš ze Skutče.¹⁸³ Vzhledem k tomu, že se otevření nemohl v termín jeho konání zúčastnit královehradecký biskup Jan Vokál, bylo domluveno, že nové komunitní centrum bude biskupem požehnáno na poutní mši svaté 28. července 2019. Slavnostní poutní mši svatou ke svatému Jakubovi, patronu farního kostela v Rané, podle plánu celebroidl královehradecký biskup Jan Vokál. Po skončení

---

¹⁷⁹ Archív farnosti Raná, fond Komunitní centrum, Žádost o dotaci.

¹⁸⁰ Archív farnosti Raná, Zápis z jednání PRF z 27. 1. 2018.

¹⁸¹ Osobní archív autora, Vyjádření P. Ondřeje Matuly z 24. 11. 2023, viz. Příloha 2.

¹⁸² Osobní archív autora, Pozvánka na otevření Komunitního centra P. F. X. Mimry.; Obrázek 11.

¹⁸³ Archív farnosti Raná, Poznámky P. Ondřeje Matuly k otevření KC.

mše svaté se všichni z kostela přesunuli do komunitního centra P. F. X. Mimry, které pan biskup požehnal.¹⁸⁴ Domníváme se, že komunitní centrum je dobrým odkazem na působení P. Mimry ve farnosti, jelikož se zde pořádala různá setkávání farníků. Hned první velkou akcí po otevření centra byl farní tábor, kterého se zúčastnilo okolo třiceti dětí převážně z ranské farnosti. Dále se zde scházeli od otevření centra do roku 2023 místní skauti, společenství modliteb matek, senioři a mnozí další.¹⁸⁵

6.4. Literatura

První vydaná kniha o P. Mimrovi bylo románové zpracování od Jaroslava Olšavy (vlastním jménem Jaroslav Moštěk) v knize *Kvetoucí růže a plevel*, vydané v roce 1994. Tato kniha je románové převyprávění vzpomínek Josefa Nováka.¹⁸⁶ Jelikož Jaroslav Moštěk tuto knihu sepsal již v době totality, používá zde smyšlená jména měst, vesnic a především osob. Například pan farář Jan Nepomucký Marek z Jakubovic znamenalo pan farář František Xaver Mimra z Rané. Tato kniha obsahuje mnoho historických nepřesností a změněná jména je někdy velmi těžké přiřadit reálným osobám. Velkým přínosem této knihy bylo rozšíření povědomí o osudu P. Mimry mezi ranskými farníky po pádu komunismu.

V roce 2005 byla vydána kniha *Kamínky 5 – Drobná svědectví o pronásledování křesťanů v době komunistické totality i o jejich snahách o svobodu a blaho vlasti*. Jedná se o dílo kolektivu autorů pod patronací Mons. Karla Otčenáška. Tato kniha v části věnované P. Mimrovi obsahuje části strojopisu Josefa Nováka. Jedná se o první zmínku, kde byl P. Mimra takto veřejně zařazen mezi pronásledované křesťany.¹⁸⁷

Doposud poslední vydanou publikací, ve které se píše o P. Mimrovi byla kniha vydaná v roce 2023 kolektivem autorů pod vedením Jana Stříbrného, *Mučedníci a oběti pro Krista: martyrologium katolické církve v českých zemích ve 20. století*. Jelikož se jedná o odbornou publikaci, obsahuje o P. Mimrovi ověřené informace. Již z názvu knihy vyplývá, že je zde P. Mimra zařazen mezi mučedníky.¹⁸⁸

---

¹⁸⁴ Obrázek 12.

¹⁸⁵ Archív farnosti Raná, fond Komunitní centrum, Záznamy o uskutečněných akcích v KC.

¹⁸⁶ NOVÁK, Josef. *Tragédie*.

¹⁸⁷ OTČENÁŠEK, Karel. *Kamínky*. s. 16–19

¹⁸⁸ STRÍBRNÝ, Jan. *Mučedníci a oběti pro Krista*. s. 552–554

Závěr

Hlavním cílem této kvalifikační práce bylo zdokumentování životního příběhu P. Františka Xavera Mimry, který působil třicet let v ranské farnosti. V roce 1949 byl zatčen, za smyšlená obvinění odsouzen ke třem letům vězení. Vězení opustil v lednu 1952 s podlomeným zdravím a v říjnu téhož roku zemřel.

František X. Mimra se narodil dne 2. prosince 1886 v malé obci Plchůvky, která se nachází nedaleko města Choceň, do rolnické rodiny jako druhorozený Václavu Mimrovi a Marii Mimrové, rozené Dočkalové. Po absolvování obecné školy v Dolním Újezdu nastoupil do klasického gymnázia v Hradci Králové, které úspěšně po osmi letech v roce 1908 zakončil maturitní zkouškou. Po maturitě vstoupil do kněžského semináře v Hradci Králové, po čtyřech letech úspěšného studia byl 14. července 1912 královehradeckým biskupem Josefem Doubravou vysvěcen na kněze.

Jeho prvním působištěm po vysvěcení byla farnost Raná, kde od září 1912 do ledna 1915 působil jako kaplan u faráře P. Josefa Elitzera, poté na šest let odešel do farnosti Dolní Újezd. Na Ranou se vrátil 1. září 1921 jako čtrnáctý ranský farář. Věnoval se práci s dětmi a mládeží, podporoval a pomáhal zakládat Sdružení katolické mládeže a sdružení Orel, ve kterých působil jako duchovní vůdce a pořádal pro ně různé přednášky. Dětem se věnoval především při výuce náboženství, dvakrát týdně docházel do čtyř škol ve vesnicích patřících do ranské farnosti.

Dobře se staral o faru a především o farní kostel svatého Jakuba staršího, který během jeho působení prošel opravou. V roce 1928 inicioval pořízení dvou nových zvonů pro farní kostel místo zvonů zabavených během první světové války. Bohužel během druhé světové války byly tyto zvony v roce 1942 také zabaveny. Další velikou událostí během působení P. Mimry na Rané byly svaté misie o Velikonocích v roce 1935. Na závěrečné slavnosti bylo přítomno tolik lidí, že se stěží vešli na ranskou náves, což překvapilo i bratry dominikány, kteří vedli tyto misie. Během druhé světové války P. Mimra vyzíval k vlastenectví a byl oporou svým farníkům, kvůli čemuž byl sledován protektorátními úřady.

Jelikož byl P. Mimra vnímavý, tak již po volbách v roce 1946 varoval před postupným přebíráním moci komunistickou stranou a nebál se o této hrozbě veřejně mluvit. V únoru 1948 se jeho obavy potvrdily a sám okusil, jak režim nakládal se svými odpůrci. Již v průběhu první poloviny roku 1948 ranští představitelé místního Akčního výboru Národní fronty zasílali dopisy na krajský akční výbor a Státní bezpečnost v Pardubicích

s obviněním P. Mimry, že veřejně mimo jiné prohlašoval: „*že vláda je shnilá, že to spěje k revoluci*“ nebo „*Gottwald a Zápotocký jsou idioti.*“ Situace se dále vyostřila, když byl P. Mimra pozván na jednání o pozemkové reformě, při které měly být zabráný farní pozemky a převedeny na obec. P. Mimra podle zákona bránil a apeloval na členy komise, kteří byli katolíky, aby od zabrání ustoupili. Jim se toto napomenutí nelíbilo a opět na P. Mimru žalovali, že byli P. Mimrou slovně napadení a bylo jim vyhrožováno, že budou jmenovitě zmíněni v kostele a aby pamatovali na boží soud.

Dne 6. ledna 1949 provedla kriminální policie na ranské faře domovní prohlídku, při které našla protistátní letáky a P. Mimru zatkla a odvezla na státní bezpečnost do Pardubic. Po výslechu na něho byla uvalena vazba. Nejprve strávil asi dva měsíce ve věznici v Chrudimi, potom byl převezen do věznice hlineckého soudu, u kterého se konalo 8. července 1949 soudní řízení, kde byl obžalován z přečinu pobuřování, kterého se měl dopustit během jednání pozemkové komise. Vzhledem k tomu, že nebyli předvoláni žádní svědci obhajoby, bylo jednání přerušeno na později, ale k tomu již nikdy nedošlo. Dne 9. srpna 1949 byl P. Mimra převezen do věznice státního soudu v Praze, kde byl vyslechnut a byla mu sdělena obžaloba z velezrady, protože se podílel na rozvracení republiky tím, že šířil zakázané letáky, které získal na duchovní obnově v Hradci Králové. Soudní přelíčení se konalo 31. srpna 1949, trestný čin velezrady byl během líčení překvalifikován na zločin neoznámení trestných podniků, dále byla obžaloba rozšířena o přečin popuzování, kterého se měl dopustit tím, že měl během kázání lidi nabádat k tomu, aby nečetli noviny a neposlouchali rádio, protože se tam lže. Dále mu byl kladen za vinu trestný čin propagace fašismu, kterého se měl dopustit tím, že během kázání na Silvestra 1948 pronesl, že je katolická církev pronásledovaná a mnoho kněží je zabito jako například ve Španělsku a Mexiku, a že ve Španělsku toto pronásledování ustalo, až když se k moci dostal Francisco Franco. P. Mimra se bránil tím, že jsou jeho slova vytržena z kontextu a špatně pochopena a požadoval, aby byli vyslechnuti další svědci. Soud jakékoliv další svědectví odmítl a ještě ten den vynesl odsuzující rozsudek. P. Mimra byl odsouzen ke třem rokům těžkého žaláře, propadnutí poloviny majetku a pokutě deset tisíc korun. Obhájce se odvolal, ale odvolací soud, který proběhl 19. listopadu 1949, rozhodl, že se odvolání zamítá jako neopodstatněné.

Již 15. září 1949 byl P. Mimra převezen do věznice v Ostrově u Karlových varů, ke které patřily jáchymovské pracovní tábory. Nejprve pracoval v uranových dolech, ale později byl ze zdravotních důvodů přerazěn na lehčí pracoviště. Mezi tím neteř P. Mimry Ludmila Janečková požádala pro svého strýce o udělení milosti ze zdravotních důvodů

a vysoký věk. Podle záznamů toto propuštění podporoval jak velitel věznice, tak vězeňský lékař, ale proti byl ranský Akční výbor Národní fronty a výbor Komunistické strany Československa v Rané, proto žádost soud zamítl. Dne 10. ledna 1950 byl převezen do věznice Bory v Plzni a po dvou měsících 10. března 1950 do věznice v Kutné Hoře, kde pracoval na stavbě a v cihelně. Další převoz následoval 18. července 1950 do věznice Mírov, kde vykonával pomocné stavební práce, pokud mu to zdravotní stav dovoloval. Těsně před propuštěním dne 22. prosince 1951 byl ještě převezen do věznice soudu v Rakovníku, odkud byl 16. ledna 1952 propuštěn.

Po propuštění bydlel u své sestry Marie Tupcové v Plchůvkách, kde brzy nabral sílu a požádal pana biskupa o návrat do duchovní správy. Byla mu přidělena farnost Cerekvice nad Loučnou. Krátce poté, co se tam během jara nastěhoval, musel být operován. Po měsíci v nemocnici se zotavoval u svého synovce Miroslava Mimry v Horkách. Dne 29. července 1952 plný sil a elánu začal opět svou službu v Cerekvici. Již od poloviny srpna se začal jeho zdravotní stav opět zhoršovat a koncem srpna byl hospitalizován. Na začátku října se jeho zdravotní stav prudce zhoršil a 13. října 1952 ve dvě hodiny ráno v litomyšlské nemocnici zemřel.

V roce 1968 byla první snaha o rehabilitaci soudního procesu, ale ta nebyla dokončena. Po pádu komunistického režimu v roce 1989 proběhla v roce 1990 nová rehabilitace, při které došlo ke zrušení dvou ze tří obvinění, zůstala propagace fašismu, za kterou soud P. Mimrový vyměřil zbytkový trest jeden rok vězení. Na základě petice ranských farníků v roce 1993 došlo k prověření předchozího rozsudku a P. Mimra se po čtyři a čtyřiceti letech dočkal očištění svého jména.

P. Mimra byl prvním knězem v Královeshradecké diecézi, který byl komunistickým režimem odsouzen ve vykonstruovaném procesu. Po něm následovalo mnoho dalších kněží, řeholníků a řeholnic, kteří byli neoprávněně vězněni, případně jinak perzekvováni. Příběh P. Mimry i ostatních lidí s podobným osudem je důkazem toho, že komunistický režim byl režim zločinecký a je nutné tyto příběhy připomínat, abychom si vážili svobody.

Seznam literatury

Prameny:

Archiv bezpečnostních složek:

fond: V/HK, signatura: V–231 HK Jaroslav Novosad a sp.

fond: V/MV, signatura: V–5506 MV Václav Pácha a spol.

Archív děkanství Skuteč:

Kniha pamětní pro Chrám Páně Ranskeg, založená léta Páně 1837.

Založeno v *Kronika – Dějiny a záznamy ze života farnosti ranské církve římskokatolické*.

Zpracováno 1985.

Archív Obecního úřadu Pokřikov:

Pamětní kniha obce Pokřikova, pořizena 1927, kronikáři: Stanislav Formánek, Vladimír Nosál, fotokopie.

Pamětní kniha – Obecná škola Pokřikov, založena 1919, kronikář. Stanislav Formánek, fotokopie.

Archív Obecního úřadu Vojtěchov:

Pamětní kniha obce Vojtěchov, založena 1934, kronikář: Josef Pospíšil, fotokopie.

Catalogus alphabeticus personarum et locorum in dioecesi episcopali Reginae-Hradecensi, continens clerum in cura animarum expositum anno, Reginae-Hradecii:

Typis & expensis Francisci Caroli Hladky, typographi archi-episcopalis, 1751-1942,

Uloženo: Studijní a vědecká knihovna v Hradci Králové, Signatura: 54 626

Národní archiv:

fond: Generální prokuratura, Praha (nezpracováno), signatura: T 320/49

fond: Státní soud Praha, (nezpracováno), signatura: sp. zn. Or. I

fond: Správa Sboru nápravné výchovy, Praha – osobní spisy, (nezpracováno), signatura: os. spis Mimra

fond: Nejvyšší soud Praha, (nezpracováno), signatura: sp. zn. To 214/49

Osobní archiv autora:

NOVÁK Josef. *Tragédie ranského faráře P. Františka Xavera Mimry – strojopis šířený mezi farníky*, autor Josef Novák z Vojtěchova (bývalý poslanec a předseda MNV Vojtěchov), sepsáno kolem roku 1970.

Poznámky kronikáře Bořivoje Pospíšila z Vojtěchova.

Poznámky z rozhovoru s Bořivojem Pospíšilem (nar. 5. ledna 1941) z Vojtěchova.

Poznámky z rozhovoru s P. Josefem Pospíšilem (nar. 17. července 1938) z Mrákotína.

Pozvánka na otevření Komunitního centra P. F. X. Mimry.

Vyřádění P. Ondřeje Matuly z 24. 11. 2023.

Státní oblastní archiv v Zámrsku:

Sbírka matrik Východočeského kraje, Farní úřad římskokatolické církve Újezd u Chocně, okr. Ústí nad Orlicí, sign. 3144, matrika O, 1851–1893

Sbírka matrik Východočeského kraje, Farní úřad římskokatolické církve Raná, okr. Chrudim, sign. 8403, matrika O index O 1907–1939

Sbírka matrik Východočeského kraje, Farní úřad římskokatolické církve Raná, okr. Chrudim, sign. 8048, matrika Z, index Z 1907–1943

Literatura:

BAUER, Zdeněk. *Jáchymovské tábory - peklo, ve kterém mrzlo: trestanecké tábory na Jáchymovsku a exemplární pranýřovací tresty pro odpírače těžby uranové rudy*. Praha: NBZ, 2019. ISBN 978-80-905864-8-2.

BRTNICKÝ, Ladislav, Antonín MEJSTRÍK, František TERŠL a Státní gymnasium (Hradec Králové, Česko). *Památník gymnasia královéhradeckého: na oslavu otevření nové budovy a sjezdu bývalých žáků vydal Slavnostní výbor*. V Hradci Králové: [Státní gymnasium], 1927.

KADLEC, Jaroslav. *Přehled českých církevních dějin 2*. 1. Praha: Zvon, 1991. ISBN 80-7113-003-6

KAPLAN, Karel a PALEČEK, Pavel. *Komunistický režim a politické procesy v Československu*. Poznávání komunistické minulosti. Brno: Barrister & Principal, 2001. ISBN 80-85947-75-7.

OLŠAVA, Jaroslav, *Kvetoucí růže a plevel*, Vizovice: Lípa, 1994. ISBN 80-285-021

POLC, Jaroslav V. (Jaroslav Václav). *Svatý Vojtěch: sborník k mileniu*. Praha: Zvon, 1997, ISBN 80-7113-193-8.

ŠTRÍBRNÝ, Jan. *Mučedníci a oběti pro Krista: martyrologium katolické církve v českých zemích ve 20. století*. V Praze: Karmelitánské nakladatelství, 2023. ISBN isbn978-80-7566-392-4.

SYNEK, Jan. *Svobodni v nesvobodě*. Náboženský život ve věznicích v období komunistického režimu, Praha 2013.

ŠMÍD, Marek. *Vatikán a první světová válka: proměny zahraniční politiky Svatého stolce v letech 1914-1918*. Brno: Centrum pro studium demokracie a kultury, 2016. ISBN 978-80-7325-396-7.

TŘEŠTÍK, Dušan. *Počátky Přemyslovců. Vstup Čechů do dějin (530–935)*. 2. vyd. Praha: Nakladatelství Lidové noviny, 2008. 658. s. ISBN 978-80-7106-138-0

Ottův slovník naučný. Devatenáctý díl. Praha: J. Otto, 1902.

Noviny a časopisy:

Čech: politický týdeník katolický. Praha: Antonín Schmitt, 1869-1937.

Dorost: věstník české mládeže pro vzdělání, zábavu a poučení. Praha: Duchovní služba katolické mládeže, 1918-1948.

Národní osvobození. Praha: Pokrok. ISSN 1804-9168.

Přílohy

Příloha 1:

Články dohledané o P. F. X. Mimrovy a o farnosti Ranná v době jeho působení

„Vyhledají a zatknou provinilého žida? – Přinesli jsme zprávu o nadporučíku 98. pěšího pluku, židu Engelmannovi, synu továrníka olejů z Vysočan, který proslul jako katan českých vojáků. O tomto násilníku podává nové údaje dp. kaplan Fr. X. Mimra, jenž píše: Můj bratr, jednorroční dobrovolník, kadet-aspirant, jenž padl. 2. února 1916, ve svých poznámkách uvádí, že tento člověk s poručíkem Richtrem vojiny české přímo mučili. Hrozno některá místa čísti. Bratra mého degradoval a dal pod dozor prostým vojínům, ježto prý je Čech „velmi nebezpečný“. Udával vyššímu velitelství česky smýšlející vojiny, zvláště jednorroční dobrovolníky. Jednou mu diktoval trest za to, že hladovým, zmučeným lidem dal svou konzervu a mezi jiným pravil: „Jednorroční dobrovolníci – a vůbec mezi Čechy je jich takových nejvíce – jsou velezrádci. Za to máme co děkovati toliko oněm proradným Kramářům a Masarykům. Každého druhého na nejbližší větvi pověsit. S vámi se nebude jednati jako se šarží, ale jako se sprostými infanteráky, na nejhorší místa budete posíláni – a běda! ... nebo pak budete jako psi zastřeleni!“ A také za několik dní dostali kadeti-aspiranti desátníci lopaty a krumpáče a o hladu celou noc musili kopati a v pytlích písek vynášeti a to bylo na denním pořádku. A tento žid jako nadporučík s československou trikolorou se prochází po Praze! Je to možné? Zakročí ministr vojenství? Či se mu nemůže nic stát?

Neslyšeli jsme, že by proti tomuto provinilemu židu bylo zavedeno náležité trestní řízení. Nutno podati trestní oznámení úředně stylisované ministerstvu národní obrany. Stížnosti v novinách, jak zřejmo, nepomáhají. Nuže, obraťte se všichni se svými stížnostmi na příslušné úřady republiky, ať konají svoji povinnost.“¹⁸⁹

„Život našich českých zajatců je dosud hořký! A nejhorší je těch, kteří tráví v zajetí tesklivý ten čas jako váleční invalidé. Tak nám píše přítel našeho listu, jenž pokračuje: Jsou v Itálii, jsou v Anglii a jinde. Píší o peníze, píší o potraviny a my, jejich přátelé krevní, nemůžeme jim ničím přispěti, ježto jednak mnohého pošta nepřijímá, jednak banky za dopravu peněz neručí. Jsme do duše zarmouceni osudem těchto svých drahých, kteří

---

¹⁸⁹ Čech, 5. 3. 1919. s. 7.

bez údů anebo jako slepci jsou takto od domovů svých vzdalováni bez konce a soucitu a mnozí z nich již téměř pět let domova jsou vzdáleni. Proto vyzývám vládu naší milé republiky, aby – nejsou-li překážky nepřekonatelné – ihned se zasadila o to, aby aspoň do léta naši zajatci, zvláště invalidé, byli do vlasti své dopraveni. Mám za to, že prosbu vznáším jménem všech příbuzných zajatců a invalidů doufaje, že čím více by v této věci otálelo bez soucitu staré Rakousko, s tím větší soucitnou dobrotou bude pospíchati naše vlast! Mimra Fr. Xaver, kaplan v Dolním Újezdě.“¹⁹⁰

„Mrákotín u Skutče. S radostí oznamujeme přátelům, že i u nás jsme založili skupinu, která se za války rozpadla. Již 24. srpna sehráli jsme divadlo Černé jezero.“¹⁹¹

„Podivné jednání katolického kněze.

Jednota Čsl. obce legionářské v Hlinsku byla upozorněná, že p. farář Mimra z Rané dne 21. července t. r. při cvičení Orlů v Mrákotíně ve své řeči pronesl urážlivé výroky o pokrokových stranách a řekl prý, že jsou legionáři chátra. Poněvadž hanobení legionářské cti nikdy nedopustíme, navštívili jsme za tím účelem v neděli dne 28. července t. r. p. faráře v jeho úřadovna v Rané a týž nám po delší debatě a vysvětlení prohlásil, že žádného takového výroku o legionářích neučinil a zavázal se čestným slovem a podáním ruky všem podepsaným, že do 14 dnů učiní v »Hlineckých novinách« a »Lidových listech« ve směru tom prohlášení. Prohlášení pro »Hlinecké noviny« také koncem července poslal a znělo takto: »Pomluva. Dne 21. července t. r. o veřejném cvičení orelském v Mrákotíně jsem prý v promluvě řekl, že legionáři jsou chátra. Výroku toho jsem nepoužil, neodpovídá mému přesvědčení, ba naopak bych jej u každého odsoudil a proto pomlouvače budu stíhati soudně. Xaver Mimra, farář v. r.« Prohlášení toto však v redakci tohoto časopisu dopisnicí ze dne 2. srpna odvolal a jiné nezaslal. — O tomto, při nejmenším podivném jednání katolického kněze, učiní si veřejnost úsudek jistě sama.“¹⁹²

„Mrákotín u Skutče. S radostí oznamujeme přátelům, že i u nás jsme založili skupinu, která se za války rozpadla. Již 24. srpna sehráli jsme divadlo Černé jezero.“¹⁹³

---

¹⁹⁰ Čech, 6. 5. 1919. s. 7.

¹⁹¹ Dorost, 1. 10. 1919. s. 15.

¹⁹² Národní osvobození. 18.8.1929. s. 6.

¹⁹³ Dorost, 1.10. 1919. s. 15.

„Z Mrakotína u Skutče. Život naší skupiny jen pomalu vzrůstá. Skupinu jsme založili 8. června 1911 22 členy. Příčiněním »agrárního dorostu« však několik jich desertovalo. Ale my jsme si z toho mnoho nedělali. Nadšeného člena nezviklají a po liknavých mnoho není nikdy. Dne 24. srpna jsme sehráli divadelní představení »Černé jezero« k úplné spokojenosti diváků. Dále jsme sehráli dne 28. prosince dvě veselohry, a to: »Zakletý švec«, při které se nejlépe zhostil své úlohy švec sám a potom »Kněžna Apriccosa a její manžel«. Též sekretář vynikl znamenitě. Druhá komedie »O celý týden napřed« byla také pěkně sehrána. Další naší práci »Zdař Bůh«, člen skupiny.“¹⁹⁴

„Kladno u Hlinska. Po vřavě válečné hlásí se zase skupina kat. mládeže v život. Mnoho dá práce, než budeme činní jako v míru »S chutí do toho, polovic hotovo«, praví staré české přísloví. I my musíme s chutí a s pomocí Boží a práce naše se bude daří. Skupina čítá 20 členů. J. Vařejčko, t. č. předseda.“¹⁹⁵

„Naše sjezdy. V poslední době konáno několik zdařilých sjezdů. ... Třetí konán 8. května v Kladně u Hlinská za účasti as 1500 osob. Dopoledne kázal pod širým nebem dp. V. Chlumský, odpoledne, pák konán tábor lidu, na němž promluvili o hnutí mládeže dp. sekretář Chlumský, dr Jos. Novák o politické situaci a konečně poslanec p. Adámek, který osvětlil situaci politickou a promluvil o snahách strany lidové. Sjezd řídil obětavý okresní důvěrník mládeže p. Vařejčko. Rosteme jako lavina. Několik nevěreckých učitelů a volných myslitelů vztekem rudli, zelenali a nakonec zbledli. Marné vaše proti nám jsou vzteky.“¹⁹⁶

„Bratr Vařejčko z Kladna u Hlinska pozdravuje sjezd za tvrdý okres Hlinecký, který navzdor všem nepřátelům dnes čítá 650 členů katolické mládeže. (Potlesk.)“¹⁹⁷

„Z Kladna u Hlinska. Dne 8. května jsme zde měli první okresní sjezd mládeže. Že nám Bůh dopřál krásného počasí, sešlo se nám na tisíce lidí. Děkujeme všem skupinám, které nás navštívily, zvláště těm, které přijely na okrášlených vozech. Dopoledne bylo kázání a polní mše. Odpoledne tábor lidu a mládeže. Promluvili dp. Sekretář - Chlumský

---

¹⁹⁴ Dorost, 15. 1. 1920. s. 110.

¹⁹⁵ Dorost, 15. 2. 1920. s. 142.

¹⁹⁶ Dorost, 1. 6. 1921. s. 263.

¹⁹⁷ Dorost, 15. 6. 1921. s. 275.

a redaktor Dr Novák. Nato jsme šli průvodem s hudbou do hostince, abychom my mladí se poveselili. Průvod byl nepřehledný, čítající na tři tisíce lidí. Jak krásný byl pohled na průvod, kde vpředu pestřily se krásné národní kroje! A všichni s takovým nadšením hrdě kráčeli vpřed. Jistý pokrokář, který se na průvod díval, povídal: „Divím se velice, že těch "hloupých" lidovců tolik a tolik je.“ Založili jsme si též odbor Orla. Cvičíme pilně v sále, který máme propůjčený. Tam nerušeně po celodenní práci dvakrát týdně tužíme své paže. Jen vesele a jaře, s chutí do práce! Nebojme se a nedejme se! Zdař Bůh! — Tonička Štrofová, místopředsedkyně.¹⁹⁸

„Z Mrákotína u Skutče. V minulém roce jsme získali nových 26 členů v sousedním Holetíně. Měli jsme 12 schůzí členských, 6 výborových, 2 veřejné a 1 mimoř. valnou hromadu. Založili jsme si tělocvičnou jednotu Orla. Sehráli jsme 2 divad. představení; veselohru o 4 jednání Teta mistra Štycha od Bognera a obraz ze života o 5 jedn. Sokyně od Andrlíka. Pořádali jsme 3 taneční zábavy. Pod protektorátem okr. organizace jsme uspořádali velkou Svatováclavskou slavnost, která byla manifestací za ideu křesťanskou, za ideu sv. Václava. 15. ledna 1922 měli jsme řádnou valnou hromadu. Představenstvo až na některé výjimky bylo zvoleno staré. Naše práce se nám, díky Bohu, dosti daří, a to jest solí v očích našim nepřátelům. Bůh nám požehná, svatý Václav nám nedá zahynouti! – Josef Roušar, t. č. jednatel.“¹⁹⁹

„Kladno u Hlinska. Dávno již nebylo o naší Skupině v Dorostu zmínky. Mohlo by se tedy myslet, že jsme zmizeli ze světa. Pravda, dokud náš předseda Vařejčko dlel na vojně, naše činnost trochu vázla. Nyní začínáme zase čilejší život. Ne snad, aby si někdo myslel, že jsme se vrhli do proudu zábav. Ty nyní musí stranou. Při příjezdu předsedy Vařejčka z pracovní konference z Prahy se dne 16. až 17. září 1922 svolána ihned výborová schůze Skupiny i Orla, kde upraven poměr obou tak, aby oba spolky pracovali ruku v ruce. Podaný návrh na zvolení ústředního jednatele byl přijat: zvolen byl Jan Koudelka a za pokladníka zvolen byl Fr. Halamka. Je to myšlenka dobrá? Současně založena u nás Dětská Besídka, na niž se naše drobotina tolik těšila. Členům připomínám, aby již odložili všechnu liknavost a s námi se vrhli chutě do práce! Schůze bud'tež opět pilně navštěvovány! Bud' členem řádným nebo žádým! Podruhé více. S bratrským pozdravem: Jednatel.“²⁰⁰

---

¹⁹⁸ Dorost, 1. 7. 1921. s. 300.

¹⁹⁹ Dorost, 15. 4. 1922. s. 220.

²⁰⁰ Dorost, 15. 10. 1922. s. 29.

„Skupina Pokřikov. Ač již skoro půl druhého roku žije naše Skupina, přece žádných zpráv v „Dorostu“ o její činnosti nebylo. Nemyslete proto, že zde ničeho neděláme, a že jsme Skupinu založili jen proto, abychom platili příspěvky. Pracujeme pomalu, ale každý dle svých sil a vědomostí. Sil a chuti máme dosti, ale vědomosti nám chybí. Těch teprve nabíráme z našich časopisů a přednášek, které mají největší zásluhu, že na našem venkově počíná svítati. Také útoky protikatolické přispívají hodně k rozmnožení a rozšíření svatého učení Kristova. Čím prudší a zuřivější jsou útoky bezvěrců, tím větší je počet obhájců. Také nám dalo dosti práce, nežli jsme uvedli Skupinu v pravidelný život, neb zde byl dříve založen Sokol, který se přičinil o znesnadnění naší práce, ale to nám neublížilo, ba naopak ještě prospělo, za což děkujeme Bohu, který nás posiluje v naší práci. Dne 26. prosince hráli jsme divadelní hru „Kříž u potoka“. Návštěva byla hojná jak při divadle tak i při zábavě; díky příznivcům. Velikou zásluhu má také pan Josef Bureš, Vojtěchov, který nedbal obtíží a skoro každý den k nám chodil na zkoušky. Srdečné díky také panu J. Adámkovi, poslanci, který zdarma nám zapůjčil jeviště. – Josef Bouška, t. č. jednatel.“²⁰¹

„Vojtěchov. Skupina katolické mládeže pořádala dne 25. února 1923 svou II. Řádnou valnou hromadu, na které byli zvoleni: za předsedu Bureš Josef, za místopřed. Jirnsková Emilie, jednatel Adámek Josef, pokladník Šeid Josef; náhradníci: Doležálková Anežka a M. Adámková; dva členi výboru: Burešová Růžena a Kynlová Marie. Skupina naše založena byla dne 24. července 1921, a od té doby přes všechny námahy a překážky sehrála 6 divadelních představen, uspořádala 1 ples. – Bureš J., t. č. předseda- (Pracujte více do hloubky: více sebevzdělání, méně zábavy a tance! Pozn. Red.)“²⁰²

„Mrákotín. Již dva roky jsou tomu, co poslední zprávička o naší činnosti byla v našem milém „Dorostu“. A od té doby se zdálo, že Skupina u nás upadla v hluboký spánek. Než není tomu tak; dne 1. ledna 1922 spojila se Skupina s Jedn. Orla čsl. a proto se zdá, že Skupina naše nepracovala. Od oné doby pořádalo se společně s Orlem 16 schůzí členských, 8 výborových, 6 přednášek, sehráno 8 divad. představení, vždy s dobrým výsledkem. Čtyřikrát jsme byli u stolu Páně, abychom se posilnili k další práci. Dne 21. května 1923 pořádal Orel svoje prvé veřejné cvičení, při kterém mu byla Skupina činně

---

²⁰¹ Dorost, 15. 2. 1923. s. 173.

²⁰² Dorost, 1. 6. 1923. s. 298.

nápomocna. Byla to radost pohleděti na onen skvělý průvod, když se ubíral od spolkové místnosti ke kříži, kde byly slavné služby Boží. Než po veřejném cvičení veškerá činnost jaksi ochabla. To těžce nesli někteří členové, zvláště to, že byla Skupina od Orla úplně opomíjena. Proto se rozhodli někteří členové Skupinu opětně osamostatnit. Dne 30. pros. 1923 svolána valná hromada, při níž zvoleni byli: za předsedu Jos. Roušar, jedn. Ant. Novotný, pokladní Ant. Pavliková, za členy výboru několik dalších činných pracovníků. — Končím svou zprávu prosbou k vám, Členové Skupiny mrákotínské, abyste při obnovení Skupiny opět se vzchopili a pracovali s takovým nadšením, jako při jejích začátcích. Tomu volám upřímně Zdař Bůh! — A. Novotný, jednatel.²⁰³

„Pokřikov. Již po čtvrté se sešla naše Skupina ke své řádné valné hromadě: již čtyři léta zápasí se svými nepřáteli a díky Bohu udržela si dobré postavení. Těžko se nám pracuje, když nemáme vhodné místnosti a musíme se scházeti v soukromém bytě předsedy. Letošní naše práce byla dosti malá. Pořádali jsme 9 schůzí: nyní čítáme 20 členů. Ti jsou si plně již vědomi svých povinností a plní je, ačkoli s počátku byli dosti liknaví a bojácní. Zúčastnili jsme se všech podniků v okolí pořádaných katolickými spolky. Během roku ztratili jsme 2 členy odchodem na vojnu, jednatele Josefa Sodomku a člena Josefa Tlustýho. Doufám, že se nám letos bude snadněji pracovati, neboť jsme získali svou vlastní místnost. Na konec prosím všechny členy, aby docházeli přesně do schůzí a četli pilněji »Dorost«. Do nového výboru zvoleni byli skoro všichni starší funkcionáři: Předseda Josef Bouška, jednatel Josef Černík, místopředseda Trpkoš Bohumil, pokladník Josef Melezinek; do výboru zvoleni další dobří pracovníci. Zdař Bůh! - Josef Bouška, předseda.²⁰⁴

„Dne 27.-28. IX.“ O.S.K.M. na Hlinsku v obci Kladně u Hlinska slavnost odhalení pomníku padlím vojínům ve světové válce, jež postaví Skupina a spojenou s tím svatováclavskou manifestací.²⁰⁵

„Blahopřání. Svému milému dlouholetému členu a neúnavnému pracovníku Karlu Vodičkovi a jeho vyvolené Jitce Osmikové, na jejich novou dráhu životní ve stavu

---

²⁰³ Dorost, 15. 4. 1924. s. 227.

²⁰⁴ Dorost, 1. 7. 1924. s. 298.

²⁰⁵ Dorost, 1. 9. 1925. s. 238.

manželském přeje srdečně mnoho štěstí a Boží požehnání vyprošuje SKM Kladno u Hlinska a okolí.²⁰⁶

„Kladno u Hlinska. Okresní sjezd katolické mládeže a lidu spojený s dožínkovou slavností 24. srpna t. r., pěkně se vydařil. Průvod, zpestřený národními kroji, ověnčenými dožínkovými vozy a alegorickou skupinou, zastavili se u pomníku padlých, kdež vzdána čest památce těch, kteří nedožili se osvobození. Po dožínkové scéně odebral se průvod v původním seskupení na zahradu p. Jos. Kučery, kdež delegát ústředí br. Jos. Ondráček z Chotěboře, jakož i p. tajemník Dobeš a br. Josef Makovský, předseda Okres. SKM. na Hlinecku promluvil ke shromážděným účastníkům. Zdar našeho podniku je dokumentem probuzení našeho Hlinecka L. GR.²⁰⁷

„Kladno u Hlinska. Počet eucharistiánů, přistupujících pravidelně alespoň měsíčně k sv. přijímání, vzrostl na našem Hlinecku o šest členů a členek skupiny kladenské, kteří se přihlásili do Ligy eucharistické v neděli 5. října 1930 na přátelské schůzce u Makovských. Kéž Božské Srdce Páně žehná eucharistické akci, aby též ostatní mládež brzy byla získána pro obrodné hnutí eucharistické horlivosti. Zdar Bůh! – L. Gr.²⁰⁸

„Dlouholeté člence, Ligistce, náčelní Orla, odb. Dorostu Pepičce Štrofové a jejímu vyvolenému Stanislavu Hlouškovi na cestu do nové životní dráhy spokojenost, štěstí a požehnání Boží přeje SKM a jednota Orla Kladno u Hlinska.²⁰⁹

„SKM. Kladno u Hlinska. Líto je mi, že v »Dorostu« z naší Skupiny není nikdy ani řádky. Copak, hoši a dívky, je vám to jedno číst o jiných Skupinách a o vás nic?

Místo někdy planého besedování vezměte pero, srovnejte myšlenky v hlavě a zvěčňte na papír svoji Skupinu. Radost, až budete dopis čísti v »Dorostu«, odmění vám námahu s tím spojenou. Kdybyste nevěděli, jak do toho, přijďte ke mně, rád vám poradím. A kdyby snad, z dopuštění Božího, ocitl se váš příspěvek v koši pana redaktora (jako se to před lety stalo mně, protože jsem psal po obou stranách papíru), nic se nevzdávejte a pište znova. V nastalé zimě čas k tomu bude. Pamatujte na přísloví: S chutí do toho – půl je hotovo. – Jan Pavliš, kolportér.²¹⁰

---

²⁰⁶ Dorost, 5. 11. 1928. s. 280.

²⁰⁷ Dorost, 15. 9. 1930. s. 261.

²⁰⁸ Dorost, 1. 12. 1930. s. 336.

²⁰⁹ Dorost, 15. 11. 1931. s. 343.

²¹⁰ Dorost, 25. 2. 1932. s. 62.

„Ve Vojtěchově pracuje velmi čile Skupina SKM za vedení předsedy Karla Šikla. Za okupace vůbec činnost nezastavila. Členové hojně navštěvovali nábožensko – výchovné přednášky, které měl duch. rádce P. Frant. X. Mimra. V uplynulém roce konala skupina 10 členských a 2 výborové schůze, zúčastnila se pouti mládeže v Malých Svatoňovicích, svatováclavské pouti na Chlumku u Luže a pracovního sjezdu v Hradci Králové. Uspořádala autobusový výlet do rodného kraje svého duch. rádce a sehrála s velkým úspěchem válečné drama »Námořníkův sen«.²¹¹

12. října: Duchovní obnova a pracovní konference ve Vojtěchově u Hlinska. Referuje br Vlad. Barták, předseda ÚSKM.²¹²

„Našemu milému bratru Arnoštu Hubenému, bývalému pokladníku a jeho vyvolené přeje na jejich společné pouti životem mnoho štěstí, zdraví a hojnost Božího požehnání.

Skupina SKM Vojtěchov u Hlinska v Čechách.²¹³

„Bratru Josefu Šiklovi a jeho vyvolené s. Emilií Luňáčkové, s. Jarmile Hykové a jejímu vyvolenému p. Bohumilo Vodičkovi, sestře Blaženě Hochmanové a jejímu vyvolenému p. Stanislavu Kusému přeje na společné pouti životem vše nejlepší a vyprošuje hojnost Božího požehnání skupina SKM pro Vojtěchov a okolí.“²¹⁴

---

²¹¹ Dorost, 1946, číslo 10. s. 4.

²¹² Dorost, 1947, číslo 23-24. s. 355.

²¹³ Dorost, 1947, číslo 23-24. s. 367.

²¹⁴ Dorost, 1948, číslo 15. s. 180.

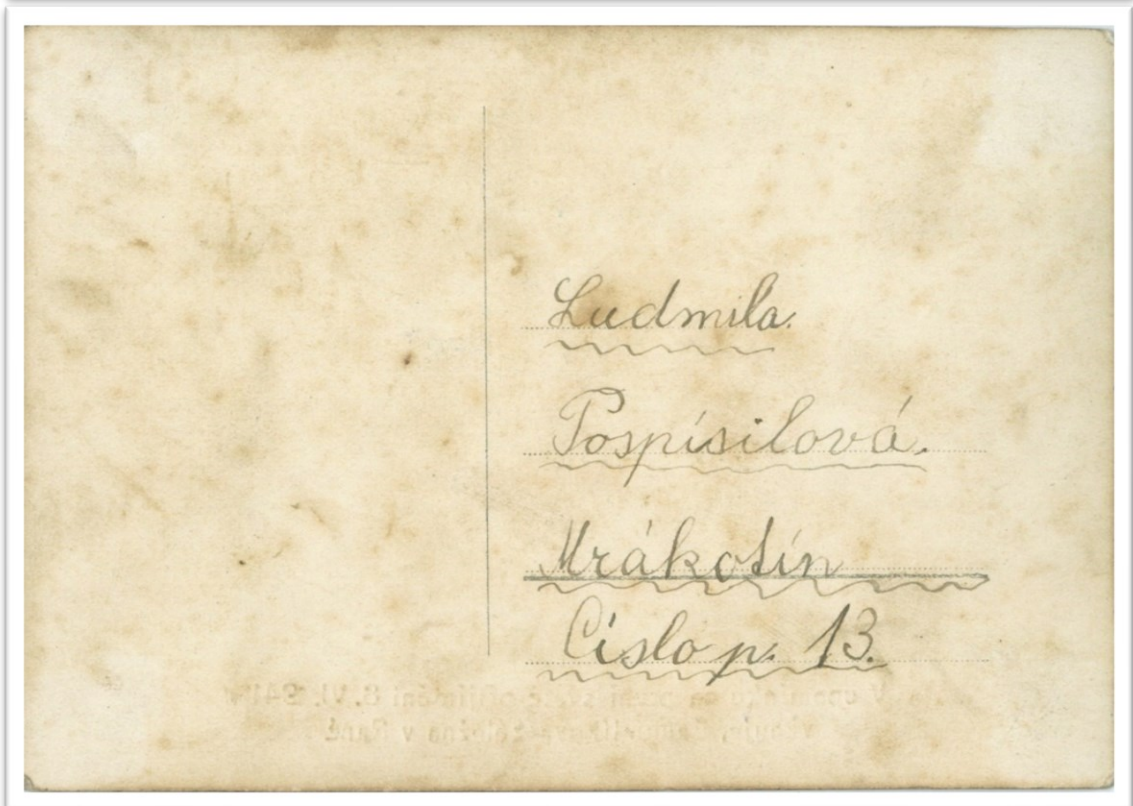
Příloha 2:

Emailová odpověď administrátora ranské farnosti P. Ondřeje Matuly na otázku autora práce: „Proč je pojmenováno Komunitní centrum Raná po P. F. X. Mimrovi?“

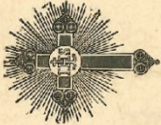
Jmenuji se Ondřej Matula a jsem od roku 2016 administrátorem farnosti Raná, okr. Chrudim. Bydlím na faře na Rané. Po nástupu do této farnosti jsem při seznamování s lidmi a historií farnosti narazil na osobnost P. Františka Xavera Mimry jednak díky pamětní desce na kostele, stejně tak při rozhovorech se staršími farníky, kteří tohoto kněze ještě znali osobně a mohli mi vyprávět ze své osobní zkušenosti. Někdo mi věnoval i knížku "Kvetoucí růže...", kde je jeho život zpracován románově, dále jsem přečetl několik dalších písemných pramenů o něm. Nabyl jsem přesvědčení, že tento můj předchůdce v Ranské farnosti byl nejen velká osobnost a obětavý pastýř, ale také do velké míry mučedník. Když se začala od zimy roku 2017 připravovat stavba Komunitního centra z bývalé stodoly, napadlo mě tento nový projekt po P. Mimrovi pojmenovat. Svůj nápad jsem konzultoval s Pastorační radou farnosti a několika dalšími farníky, především pamětníky. Všichni to vítali jako dobrý nápad. Proto jsem začal toto naše nové dílo jmenovat Komunitní centrum P. F. X. Mimry Raná, a tak se to již zažilo. Nezaznamenal jsem jediný protest nebo námitku. Odvaha, přímost, velká víra a obětavost pátera Mimry je pro naši farnost trvalou výzvou.

P. Ondřej Matula, administrátor farnosti Raná, dne 24. 11. 2023

Obrázek 1: Upomínka na první svaté přijímání 8. června 1941 (autorem práce získáno od Mons. Ing. Josefa Pospíšila).

Obrázek 2: Parte P. Františka Xavera Mimry, založeno v Knize pamětní pro Chrám Páně Ranskeg.

Nyní propouštís, Pane,
služebníka svého podle slova
světo v pokoji.
Lukáš 2, 19.

Nejvyšš dobrotivý Bůh, z jehož vůle přijal život, svatě kněžské povolání i smrt vysvoboditelku,
povolal k věčné odměně svého věrného sluhu, veledůstojného pána

P. Františka Xav. MIMRU,

osobního děkana, bisk. notáře a zasloužilého faráře v Rané, administrátora v Cerekvici n. Louč.

Zesnul v Pánu po těžké chorobě, zaopatřen sv. svátostmi umírajících, ve věku 66 let, ve 40.
roce svého kněžství, v nemocnici v Litomyšli 13. října 1952 o 2. hodině ranní.

Tělesná schránka drahého zesnulého bude

ve čtvrtek dne 16. října 1952 o 10. hodině dopol.

v kapli sv. Markety na probošství v Litomyšli vykropena a po zádušních službách Božích v pro-
boštském chrámu Páně uložena na hřbitově u sv. Anny k dočasnému spánku.

Jeho duše doporučuji se zbožným modlitbám věřících.

V Litomyšli dne 13. října 1952.

Za duchovní správu:
Hubert Král,
děkan.

• **Miroslav Mimra,**
synovec.

Pohřební služba, komunální podnik města Litomyšle – telefon číslo 5.
Východočeské tiskárny, národní podnik, provozovna 0404 v Litomyšli.

Obrázek 3: Fotografie mapy městského hřbitova Litomyšl, foto: Petr Sodomka

Obrázek 4: Fotografie detailu mapy městského hřbitova Litomyšl – umístění hrobu P. F. X. Mimry – hrob číslo 41 v sekci XII (vlevo od červeně označeného hrobu číslo 40), foto: Petr Sodomka

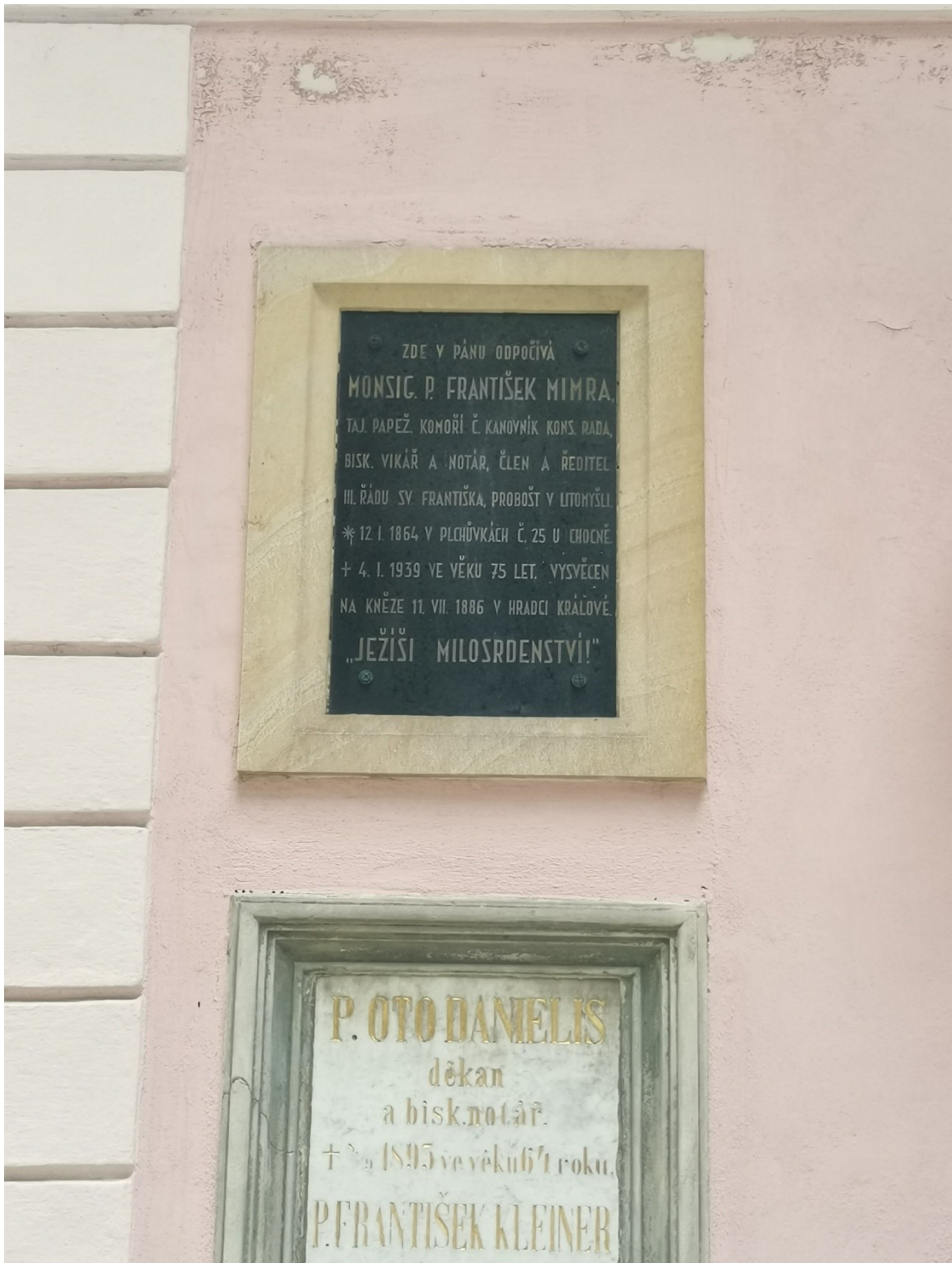
Obrázek 5: Fotografie hrobu P. F. X. Mimry – hrob číslo 41 v sekci XII, foto: Petr Sodomka

Obrázek 6: Fotografie hrobky litomyšlských děkanů, foto: Petr Sodomka

Obrázek 7: Fotografie náhrobku Monsig. P. Františka Mimry, strýce P. F. X. Mimry na hrobce litomyšlských děkanů v sekci VIII, foto: Petr Sodomka

Obrázek 8: Sken potvrzení o přijetí stížnosti na rozhodnutí o soudní rehabilitaci.
Založeno v *Kronika – Dějiny a záznamy ze života farnosti ranské církve římskokatolické*.

Generální prokuratura ČR
odbor rehabilitační

VII Gn 359/91-6

V Praze dne 3. 10. 1991

Pan
Josef MÁRTON
Raná čp. 70
R A N Ā

Věc : František MIMRA - přezkumné řízení

Potvrzuji Vaši stížnost ze dne 22. 7. 1991, která byla doručena GP ČR dne 23. 9. 1991 a podepsaná 132 věřícími ranské farností, k postupu podle § 4 písm.b/ a § 5 odst. 2 zák. č. 119/1990 Sb o soudní rehabilitaci a sděluji Vám, že stížnost byla postoupena krajské prokuratuře v Hradci Králové k dalšímu opatření a která Vás také se svým postupu vyrozumí.

Prokurátor GP ČR
JUDr. Svatopluk Hatka v. r.

Za správnost vyhotovení:

Obrázek 9: Fotografie pamětní desky P. F. X. Mimry vlevo od vchodu do sakristie kostela sv. Jakuba v Rané, foto: Petr Sodomka

Obrázek 10: Fotografie z žehnání pamětní desky P. F. X. Mimry a nových zvonů 17. 10. 1998, foto: Marie Šinkorová

Obrázek 11: Fotografie ze slavnostního otevření komunitního centra P. F. X. Mimry 9. června 2019, foto: Petr Sodomka

Obrázek 12: Fotografie z žehnání Komunitního centra P. F. X. Mimry 28. července 2019 na poutní slavnost kostela sv. Jakuba v Rané královehradeckým biskupem Janem Vokálem, foto: Petr Sodomka

